

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA*

LA LINDA DONG NANA GEO

arriba per quedar-s'hi

 N230

25 de maig de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

, revolta de les acampades

Com s'organitza
la plaça Catalunya? | PÀG. 3

De Fraga a Maó i de
Perpinyà a Torrevella | PÀG. 4

Neixen 700 acampades
arreu del món | PÀG. 5

L'impuls de xarxes socials com
Twitter i Facebook | PÀG. 6

BARCELONA · ELS MOSSOS D'ESQUADRA RENUNCIEN A DESALLOTJAR LES PROTESTES PER MANCA D'EFFECTIUS QUE HO PUGUIN GARANTIR

El moviment de les 'indignades' s'inicia amb 59 persones i ara són milers

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La nit del 16 de maig, només eren 59 persones. Es van aplegar a la plaça Catalunya de Barcelona amb quatre cartrons i diversos sacs de dormir i màrfeques. Però estaven decidides. La regidoria de seguretat del consistori, comandada per Assumpta Escarp, va ordenar que els serveis de neteja mullessin la plaça per evitar que ningú hi dormís. La consigna, però, era clara: sense preses, però sense pausa. Dues hores després, quan el terra ja era eixut, es va fer una assemblea i es van organitzar les primeres comissions de treball. Unes desenes de manifestants es van ubicar al cen-

Prop de 30.000
persones desborden
la plaça de Catalunya
el divendres
20 de maig

tre de la plaça. L'endemà, ja eren 300 i el dimecres a la nit, més d'un miler. El dijous 19 de maig, el creixement va ser exponencial i es va omplir tot el perímetre enrajolat, amb uns 4.000 persones. Va ser un

Matinada del dissabte a la Plaça Catalunya

divendres, però, quan l'esclat d'indignació va aconseguir que prop de 30.000 persones desbordessin la plaça i, durant algunes estones, arribessin a tallar el trànsit rodat a la ronda Universitat. El moviment Democràcia Real Ja!, que havia convocat la marxa del 15 de maig que va desencadenar l'acampada de la Puerta del Sol, va fer un co-

municat per puntualitzar que no era qui organitzava les acampades, però que hi donava tot el seu suport. D'aquesta manera, es va anar consolidant un espai autoorganitzat, que aplega múltiples i diversos crits de disconformitat davant la classe política, el sistema financer i la poca qualitat democràtica, entre moltes altres

raons. En un primer moment, Jordi Hereu va voler acabar amb la protesta amb una dotació policial que, la matinada del 18 de maig, va fer acte de presència passades les 2 de la matinada. La gent acampada, però, davant la petició de netejar l'indret, va respondre amb una neteja autogestionada. La Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra es

van quedar sense arguments. L'endemà, la protesta havia crescut tant que els 400 agents antidisturbis de què disposa la policia catalana van fer del tot inviablable un final reprimet de la mobilització. Més encara, si tenim en compte que les enquestes d'opinió difoses per TV3 i *El Periódico* aboquen un suport popular a les acampades que se situa entre el 93% i el 95% de la població.

Una quinzena d'acampades al Barcelonès i el Baix Llobregat
Des de l'acampada de Barcelona, es va fer una crida a estendre la lluita arreu del territori. La resposta no es va fer esperar. A la plaça de Sants, la nit de la vigília electoral, va néixer una acampada que, de mica en mica, s'ha consolidat i ja compta amb logística per dormir i menjar, horaris d'assemblea i de cassolada. Ha passat el mateix a Cornellà, on un centenar de persones ja es troben davant la seu de l'ajuntament. Esplugues de Llobregat, el Masnou o Badalona (500 persones a l'assemblea) també s'han sumat a clavar la piqueta. En el cas de l'Hospitalet de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet o els barris de Gràcia, Sant Andreu de Palomar, Nou Barris, Clot-Camp de l'Arpa, Poblenou i el Coll-Vallcarca, les cassolades i les assemblees multitudinàries ja són una realitat o ho seran d'aquí pocs dies.

QUÈ N'ESPERES DEL MOVIMENT DE LES ACAMPADES? TEXT: Nicolas Lupu Sonnabend. FOTOGRAFIA: Juanfra Álvarez

MIGUEL EXTRAÑA
19 anys, el Clot
Estudiant de filosofia

"Que es mobilitzi prou gent perquè escoltin les nostres propostes. Que es controlin les finances i que els diners no siguin un luxe".

MARTA FERNÁNDEZ
25 anys, Barcelona
Doctorant en informàtica

"Que trontolli el sistema: que canviï el sistema polític i econòmic. Que s'expandeixi a nivell internacional i que es respectin els drets de les persones".

ROSA BRIALES
32 anys, Madrid
Auditora

"Espero que hi hagi un canvi vertader en el sistema polític i econòmic. A nivell estatal, europeu i a tot el món. I, per sobre de tot, un canvi de consciència".

BASI CALLE
50 anys, Càceres
Ginecòloga

"Desitjo que això s'estengui i que hi hagi un canvi en la societat actual. Estic indignada, espero que això es converteixi en un canvi".

JOAN CANYES
62 anys, Gavà
Economista

"Espero que mobilitzi la gent per poder prendre iniciatives de cara a fer uns canvis que siguin bons, sobretot pels joves. Estic convençut que ho fareu".

, revolta de les acampades

BARCELONA · MÚLTIPLES COMISSIONS I SUBCOMISSIONS TREBALLEN PER GESTIONAR I DOTAR D'INICIATIVES I CONTINGUT L'ACAMPADA

L'àgora de la plaça Catalunya s'autoorganitza per bastir alternatives

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Des que les primeres indignades van prendre la plaça Catalunya de Barcelona, aquesta va començar a experimentar una metamorfosi que no ha deixat d'evolucionar i reinventar-se diàriament. El que era un espai a voltes allunyat de la quotidianitat de les habitants de la ciutat, s'ha convertit, des d'aleshores, en un indret que acull una munió d'iniciatives d'autogestió i organització dutes a terme pels milers de persones que aporten les seves idees i forces perquè la plaça esdevingui un veritable espai comunal on teixir complicitats i projectes per a la transformació social.

A la plaça, s'hi poden trobar dotze comissions de treball i, en una segona anella, espais dedicats a la lectura, les universitats o l'expressió artística

D'ençà de l'inici de l'acampada, l'augment sostingut d'afluència de gent va plantejar la necessitat de dotar-se d'un mètode organitzatiu i de treball i d'un repartiment de l'espai que facilitessin la participació popular i contribuïssin a millorar la coordinació entre les diferents tasques que s'hi fan. Per aquest motiu es van crear comissions i subcomissions de treball, a les quals es va atorgar un espai concret dins l'amalgama de carpes que actualment tenyeixen la plaça. Tanmateix, l'allau de propostes que cada dia aterren a la àgora barcelonina ha obligat a enginyar-se espais nous, que han estat habilitats per poder dur a terme la diversitat d'activitats que no volen deixar escapar aquesta oportunitat d'or per construir alternatives.

La gent aixeca les mans per mostrar que està d'acord amb una de les propostes exposades durant l'assemblea general del 22 de maig

El plànol de l'esperança

Inicialment, els grans fanals de la circumferència que forma la part central de la plaça van servir de referència per ubicar cadascuna de les comissions que començaven a funcionar. Així doncs, trobem una primera anella circular, on se situen les carpes de les dotze comissions que requereixen tenir un espai fix per desenvolupar els seus propòsits i una segona anella al voltant del perímetre de la primera (que comprèn la zona entre els accessos i l'arbrat), on s'han ubicat diferents emplaçaments dedicats a la lectura, les universitats, l'expressió artística i fins i tot la reparació de bicicletes.

D'altra banda, es va creure necessari distribuir la part central de l'espai mitjançant dues diagonals, que parteixen dels accessos i es creuen a l'epicentre de la plaça, on hi ha la immensa carpa central que s'usa -entre altres coses- com a lloc de reunió del grup de treball que es dedica a preparar les assemblees generals diàries. La primera d'aquestes dues diagonals ubica els punts d'informació als accessos més propers a la Rambla i al passeig de Gràcia,

mentre que la segona habilita tres espais anomenats plaça Tahrir, Islàndia i Palestina, on principalment es duen a terme xerrades i debats.

Finalment, arran de les destrosses inevitables, provocades per la gran afluència de gent durant el cap de setmana, la zona a tocar de la font on llueixen les flors ornamentals, s'ha reconvertit en un hort autogestionat per tothom que s'hi acosta per donar un cop de mà.

Descentralització de tasques

A hores d'ara, hi ha una quinzena de comissions que treballen incansablement des de la plaça Catalunya, moltes d'elles dividides en diverses subcomissions per facilitar l'assoliment de les tasques que tenen encarregades. En primer lloc, trobem tres comissions que treballen colze a colze: audiovisual, comunicació i internacional. La comissió audiovisual es va crear per gestionar, editar i difondre la infinitat de material fotogràfic, de vídeo i d'àudio que es genera continuament des del centre de la ciutat; la de comunicació s'encarrega d'actualitzar la web oficial

-on es penjen les úniques declaracions oficials i consensuades de l'acampada-, les xarxes socials i les llistes de correu, però també de posar en contacte els mitjans de comunicació que ho reclamen amb les persones que ofereixen el seu testimoni, sempre a títol personal. Per últim, trobem la comissió internacional, que disposa d'un equip nombrós de traductores que generen material de cara als mitjans que empenen altres llengües, tradueixen els continguts que es generen des d'altres acampades i mantenen un contacte estable amb totes elles. D'altra banda, aquest espai també serveix per coordinar les emissions conjuntes de les ràdios lliures Bronka, Pica i Contrabanda, els continguts de latelecat referents a l'acampada i l'*streaming* que permet veure en directe les assemblees generals. També trobem la comissió d'activitats, dividida en quatre subcomissions -acció, art, debat i pancartes- i dues comissions que van molt lligades, extensió i difusió. La primera es dedica a contactar, mobilitzar i teixir xarxa entre els diversos col·lectius i assemblees existents als barris i als diferents

sectors laborals i la segona se centra a generar materials per difondre a tots els racons de la ciutat el que passa dins i fora de la plaça. Seguidament, trobem les comissions de cuina, de continguts -dividida en una quinzena de subcomissions temàtiques- i d'infraestructura, encarregada de gestionar les necessitats i els recursos obtinguts fruit de les aportacions voluntàries i de muntar i mantenir l'estructura de la plaça. D'altra banda, s'han constituït tres comissions temàtiques -medi ambient, educació i sanitat- i tres comissions encarregades de tasques de gestió -economia, jurídica-legal i convivència. Les dues darreres vetllen respectivament per assessorar l'acampada a nivell legal i per resoldre els petits conflictes que puguin sorgir amb el pas dels dies.

Totes les tasques de les comissions es presenten cada nit a dos quarts de 10 a l'assemblea general, on s'obren dos torns de paraula

Totes les tasques de les comissions es presenten cada nit a dos quarts de 10 a l'assemblea general, on habitualment s'obren dos torns lliures de paraula -a l'inici i al final- i es du a terme una roda de comissions per informar i aprovar -si s'escau- les propostes de cada grup de treball. Les assistents a les assemblees utilitzen tres símbols per comunicar-se i expressar les seves opinions: aixecar les mans si s'està d'acord amb el que es diu, alçar els braços creuats si s'hi està en contra i girar els braços sobre si mateixos en senyal de relleu si es vol canviar de tema o substituir la persona que té el torn de paraula. Així és com s'autoorganitza la plaça de Catalunya de Barcelona, democràcia participativa elevada al màxim exponent.

JOHN GALLETI
30 anys, Cerdanyola
Pintor

"L'acampada evolucionarà perquè el sistema polític d'aquest país està dirigit als bancs, al poder econòmic i no a la gent, que guanya 1.000 euros al mes".

LAIA MUÑOZ
28 anys, Cardedeu
Polítologa

"Espero que la feina que es fa a les acampades es transmeti a les assemblees dels barris, que és on s'ha de fer el treball de base per canviar l'estructura des de baix".

MARTA LLORCA
27 anys, Alacant
Psicòloga

"Que la gent es conscienciï més. Que es descentralitzi per començar a treballar des dels barris. Que s'enforixin (les mobilitzacions) amb més gent, més força i més ràbia!".

MARIA ANTÒNIA ROMAGUERA
21 anys, Mallorca
Estudiant de nutrició

"Un canvi real, que no sigui utòpic. Al polític li és igual, però és important que la gent es mobilitzi per fer escoltar la seva veu".

ANA SALL
32 anys, Senegal
Decoradora

"Que el país sigui millor per a tots i que els joves trobin una feina. Millorar les condicions laborals, que la gent pugui tenir una feina fixa...".

, revolta de les acampades

PAÏSOS CATALANS · LES ACAMPADES, CASSOLADES I ASSEMBLEES S'ESTENEN ARREU DEL TERRITORI

La indignació es contagia de Fraga a Maó i de Perpinyà a Torrevella

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

De nord a sud i d'oest a est, l'esperit de la Puerta del Sol de Madrid i de la plaça de l'ajuntament de València -primeres places on es van registrar acampades- s'ha estès, durant l'última setmana, arreu dels Països Catalans. Nombroses viles i pobles s'han afegit progressivament a fer acampades, cassolades, trobades i assemblees i, al tancament d'aquesta edició, el ressò de la indignació davant l'actual situació econòmica, política i social ja se sent a més de 60 indrets.

Activació social al País Valencià

València va ser la primera ciutat dels Països Catalans que va iniciar una acampada, a la plaça de l'ajuntament. Des del 16 de maig, s'hi van dur a terme assemblees obertes i comissions de treball, a més de diverses xerrades, cassolades i accions contra seus bancàries. El divendres dia 20, una cercavila va canviar el nom de la plaça de l'ajuntament pel nom de plaça del 15 de Maig. Tot i així, els plats forts van tenir lloc el dissabte 21 i el diumenge 22. Durant la jornada de reflexió, es van celebrar fins a dues cadenes humanes i el dia de les eleccions municipals, el teatre va prendre el protagonisme. Així doncs, el desafiament a les ordres de la Junta Electoral Central va venir acompanyat de *performances*

El ressò de la indignació ja se sent a més de 60 indrets

ces i representacions sobre els polítics i d'un enterrament de la democràcia, on es van esmentar algunes de les deficiències d'aquest sistema. El dilluns 23 es van fer a terme accions per reclamar "la gratuïtat dels espais públics" i el dimarts, assemblees descentralitzades a barris com Russafa, Cabanyal o Patraix. Cal dir que, tot i que València ha estat la punta de llança del moviment, d'altres ciutats també s'estan movent.

ORIOL CLAVERA

Dia de reflexió a l'acampada de la Plaça de l'Ajuntament, rebatejada com a Plaça del 15 de Maig, València 21 de maig

És el cas d'Oriola, Torrevella, Santa Pola, Elx, Elda, Petrer, Villena, Alcoi, Ontinyent, Xàbia, Pedregue, Dénia, Gandia, Alzira, Algemesí o Sagunt, Castelló de la Plana, la Jana, Benicarló o Vinaròs.

El Vallès segueix el camí

Segons la corresponsalia de la DIRECTA al Vallès Oriental, allà, les mobilitzacions van començar el 19 de maig. Granollers, Caldes de Montbui, Cardedeu, Paret del Vallès i la Llagosta van seguir el camí i els objectius de les diverses assemblees constituïdes als Països Catalans. A Granollers, una convocatòria feta a través de Facebook va aplegar 300 persones amb cassoles a la Porxada, 50 de les quals van passar la nit al ras després de l'assemblea. L'endemà, van sorgir les comissions d'activitats, comunicació, infraestructures, intenció i continguts. Des d'aleshores, les cassolades, les assemblees, els tallers i les activitats se succeeixen a diari. Tot i que no tenen intenció de posar fi a l'acampada, el 28 de maig es farà una trobada conjunta a Mataró entre les diverses acampades del Vallès, el Maresme i el Barcelonès per posar en comú les experiències i el dia 29 es decidirà si l'acampada es tira en

davant. A Cardedeu, Caldes de Montbui, Paret i la Llagosta també es van convocar mobilitzacions, tot i que no en forma d'acampada. A Caldes, convocades a través de les xarxes socials, una cinquantena de persones es van reunir cada dia a les 20:30 a la plaça del Canaletes, d'on va sorgir un manifest que incideix en "la necessitat de la regeneració democràtica dels municipis". També s'hi van fer cassolades de protesta diàries. A Cardedeu, 150 persones es van concentrar a la plaça de l'ajuntament el 21 de maig. L'endemà, la Llagosta i Paret s'hi van sumar, amb mobilitzacions i cassolades a la plaça de la Vila i la plaça d'Antoni Baqué, respectivament.

Indignades a Girona

Segons la corresponsalia de la DIRECTA a Girona, el dijous 20 de maig, les indignades de Girona van sortir al carrer per expressar el seu malestar i seguir les convocatòries d'arreu de l'Estat. Un miler de persones es van concentrar a la plaça del Vi. Allà mateix, es va fer una assemblea multitudinària on es va decidir que s'acamparia a la plaça de Catalunya. D'aquesta manera, es va iniciar un moviment de gent diversa, però amb objectius comuns, que es vol ex-

pressa i ser escoltada per transformar el sistema on vivim. Durant aquests quatre dies, s'han fet tres concentracions a la plaça del Vi, assemblees generals i les primeres activitats. Tot i que alberga maneres de fer i de pensar molt diferents, el moviment ha anat prenent forma. L'assemblea està organitzada en comissions de treball per agilitzar la feina: contingut, logística, difusió i activitats. La comissió de continguts va rebre l'encàrrec de redactar una declaració de principis -que després va ser aprovada a l'assemblea general- per explicar qui són les indignades de Girona, analitzar els problemes del sistema en què vivim i exposar què volen les gironines que acampen i participen a les assemblees. Les altres comissions treballen per tenir un espai organitzat, un programa d'activitats i una bona difusió per comunicar què s'està gestant a la plaça. El diumenge 22, es va decidir continuar l'acampada i convocar una manifestació cada dimecres i divendres. Les assemblees generals seran el dimarts i el dissabte, la resta de dies es faran activitats i xerrades.

El Camp es consolida i Vic continua
Mentrestant, al Camp, les acampa-

des ja s'han consolidat. El dimarts 17 de maig, Tarragona va donar el tret de sortida i, des de llavors, s'han fet assemblees cada dia a les vuit del vespre a la plaça de la Font. La gent acampada durant tot el dia arriba a la trentena de persones, igual que a Reus, on l'acampada van començar uns dies més tard. S'han dividit en comissions, estan coordinades i demanen la implicació de la gent que s'acosta per escoltar què s'hi diu al vespre. Una setmana després que comencés la de Tarragona, Valls s'ha sumat a una convocatòria i Torredembarra també.

A Vic, prop de 200 persones van començar la cassolada i l'acampada. Durant el cap de setmana, una quarantena de persones es van quedar a dormir a un costat de la famosa plaça Major de la capital osonenca. L'assemblea general va decidir mantenir l'acampada -al menys- al llarg d'aquesta setmana. El cap de setmana passat, les indignades van fer cassolades i una manifestació espontània per la ciutat. La més concorreguda, amb unes 300 persones, va ser la del dissabte. A part de la cassolada diària, les activitats lúdiques o el micròfon obert per expressar la indignació de la població, aquesta setmana la comissió d'activitats ha programat accions diàries per questionar el model polític establert. Un seguit de projeccions de documentals, xerrades i debats servir de base per plantejar els eixos temàtics i les diverses lluites que s'estan fent. El dimarts 24 es va iniciar el debat sobre l'habitatge. Els pròxims seran sobre salut, economia social, educació i medi ambient. El programa es pot consultar a acampadavic.blogspot.com

Donades les limitacions d'espai, només hem pogut parlar d'aquestes mobilitzacions. Tanmateix, cal recordar que també n'hi ha hagut a Deltebre, Amposta, Vinaròs, Vilanova, Sant Sadurní, Sant Andreu de la Barca, Sant Feliu de Guíxols, el Prat de Llobregat, Rubí, Badia del Vallès, Cerdanyola, Santa Coloma, Cabriels, Mataró, el Masnou, Perpinyà, Fraga, la Seu d'Urgell, Sort, Olot, Figueres, la Bisbal de l'Empordà, Lloret de Mar, Manresa i Igualada.

QUÈ N'ESPERES DEL MOVIMENT DE LES ACAMPADES?

TEXT: Manu Simarro. FOTOGRAFIA: Juanjo Nora

XAVIER BUSQUETS
21 anys, Paret del Vallès
Estudiant

"Una millora de la situació actual en sanitat i educació. Em sento identificat amb el moviment, ja que afecta els joves en especial"

ALÉN VILA
22 anys, Granollers
Estudiant

"La creació d'una societat conscient i adequada a les necessitats de totes les persones, sense la veu dels polítics mentiders"

AIDA PULGAR 23 anys
Sta. Eulàlia de Ronçana
Estudiant de Química

"Que la gent i sobretot els polítics s'assabentin de tot el que fem aquí i ens escoltin d'una vegada per totes"

NÚRIA NAVARRO
36 anys, La Roca
Sector Hosteleria

"Ser nosaltres els protagonistes del canvi perquè, si ho fan els polítics, no aconseguim res. Les assemblees s'han de mantenir"

JENIFFER MORENO
20 anys
Les Franqueses
Estudiant de Periodisme

"No sentir-nos enganyats i poder decidir allò que volem pel nostre futur"

, revolta de les acampades

MÓN · ITÀLIA, PORTUGAL I BÈLGICA FAN SEVA LA PROTESTA I SANTIAGO DE XILE I BUENOS AIRES ESDEVENEN CAPITALS SOLIDÀRIES

700 acampades arreu del món

■ L'expansió internacional del moviment 15M

Acampades i concentracions de protesta als cinc continents

Font: <http://www.thetechnoant.info/campmap/>, el 23/05/2011.

LA DIRECTA

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Les mobilitzacions mundials arran de l'acampada iniciada a la Puerta del Sol de Madrid després de la manifestació convocada el 15 de maig sota el lema *Democràcia Real Ja van in crescendo*. A llocs tan diversos com el Vietnam, Nova Zelanda, Rússia, Turquia, Albània, el Marroc, l'Equador o els Estats Units, milers de persones s'han aplegat davant les ambaixades espanyoles de mig món per mostrar el seu suport a les protestes que s'estan produint a l'Estat espanyol. Però no totes s'han enfocat en concentracions davant les ambaixades. A la ciutat de Lió (Estat francès), per exemple, la gendarmeria va desallotjar la gent concentrada a la plaça Bellecourt durant la nit del dimarts 24 de maig. A Lisboa, es va organitzar una acampada que agrupa prop de 200 activistes a la plaça do Rossio -convocada amb un cartell on surt un clavell i el hashtag #portugueserevolution. A Itàlia, ja s'han succeït més d'una dotzena de concentracions, també convocades als nodes socials mitjançant el hashtag #italianrevolution. Segons reporta la web Periodismo Humano, a Brussel·les, capital administrativa de la Unió Europea, també s'han fet concentracions. El 22 de maig, dia electoral a l'Estat espanyol, es va organitzar una concentració davant la Comissió Europea, on l'assemblea general va remarcar la importància d'una aliança europea per fer realitat les propostes que s'estan debatent. Un altre lloc on la protesta pot créixer considerablement és Grècia. A part de les diverses concentracions de solidaritat que s'hi han convocat, fa poc, el país va viure una

vaga general molt dura i es troba immers en un període de manifestacions periòdiques per combatre, entre d'altres coses, el pla de polítiques d'austeritat del Fons Monetari Internacional. Un altre punt multitudinari en moviment és el de les illes britàniques, especialment Irlanda. El 21 de maig, per exemple, la ciutat de Dublín va acollir una manifestació de centenars de persones. Sens dubte, Europa i el món sencer estan mirant cap a l'Estat espanyol, però molta gent ja ha començat a fer-se seva la lluita. A les

capitals centreeuropees com Amsterdam o Berlín, l'afluència mínima a les convocatòries es compta amb més de mig miler de participants i les protestes tenen un ressò mediàtic considerable.

Segons el mapa que corre per la xarxa i que estan utilitzant les activistes per sondejar la resposta internacional ([thetechnoant.info](http://www.thetechnoant.info)), a l'Amèrica del Nord i Central, trobem prop de 40 concentracions o acampades. Només als Estats Units, hi ha gairebé divuit assemblees que s'han autoorganitzat per difondre la idea.

A l'Amèrica del Sud, la presència d'actes també es prolifica, especialment a Xile, on es registren quinze punts on hi ha o ha hagut mobilitzacions. A Buenos Aires, la capital argentina, hi ha una acampada permanent davant el consolat espanyol i ja estan organitzant actes de cara als mesos de juny i juliol. El 27 de maig, al petit poble de Deauville, a l'Estat francès, s'ha convocat la manifestació contra la cimera del G-8. La Comissió Internacional de la plaça Catalunya de Barcelona informa que s'afegeix a la protesta, aprofitant la

manifestació contra les retallades sanitàries del mateix 27 de maig, que sortirà a les 5 de la tarda des de la plaça Colom.

Més de 200 acampades

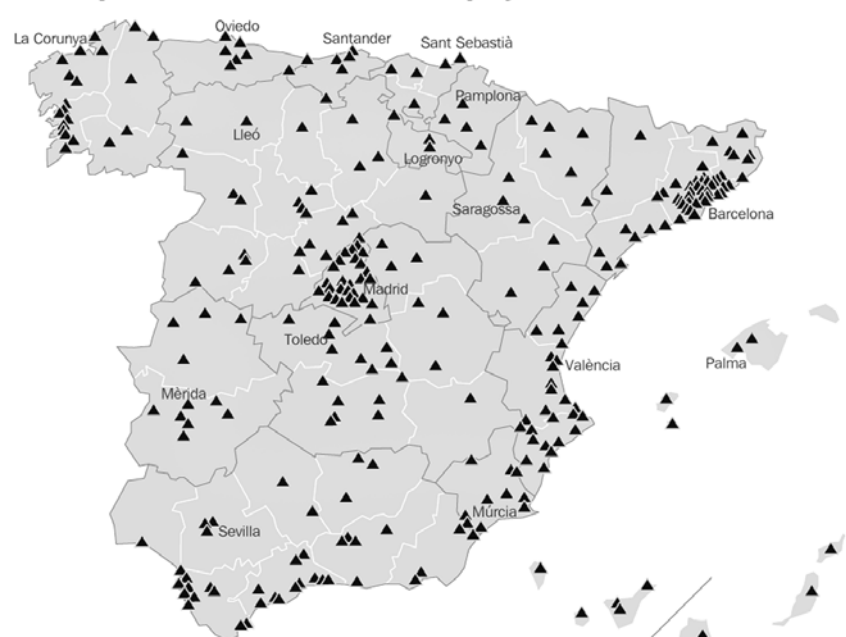
A l'Estat espanyol, els territoris on hi ha més acampades són Madrid i Catalunya, seguits d'Andalusia i Galícia. A Madrid, trobem més de 25 places ocupades. A Alcalá de Henares, per exemple, l'acampada va augmentar malgrat les intimidacions de grups d'extrema dreta. Però qui lidera el rànquing geogràficament és Catalunya, amb una cinquantena de poblacions al peu del canó. A Barcelona, per exemple, es calcula que, durant la jornada de reflexió electoral, la plaça va arribar a aplegar prop de 15.000 persones als moments àlgids. A Madrid, l'augment d'afluència va ser a partir del 17 de maig, després que el desallotjament d'uns centenars d'acampades provoqués una concentració de gairebé 10.000 persones al cap de poques hores. Contrastant diverses fonts, es calcula que, el dissabte 21 de maig, prop de 24.000 persones es van aplegar a la Puerta del Sol i els seus voltants. Però les grans capitals no són les úniques que compten amb nombroses massificacions. A Màlaga, on hi viuen mig milió de persones, es va fer una manifestació que va reunir 10.000 malaguenyes, segons publica el diari quinzenal *Diagonal*.

A l'estrenada plaça del 15 de maig de València, el 21 de maig, s'hi van aplegar unes 8.000 persones i les accions van ser molt diverses, des de cadenes humanes fins a accions pacífiques a entitats bancàries. A Bilbao, on la mobilització va començar amb poca embranzida, s'ha produït un augment exponencial de la protesta, que va arribar a concentrar més de 3.000 persones a la plaça del Teatro Arriaga durant la nit. La ciutat del Guadalquivir, Sevilla, ha aplegat més d'un miler de persones concentrades i prop de 300 acampades durant aquests dies. Malgrat les pluges del cap de setmana, les participants de la protesta s'han mantingut inamovibles a la zona cèntrica de Metropol Parasol. A Granada, les acampades també han estat contundents, malgrat el desallotjament del 18 de maig per part de l'alcalde Antonio Cruz. L'organització local calcula que l'assemblea general de la jornada de reflexió va comptar amb la participació de més de 2.000 persones.

Barris

A l'assemblea del Sol, un dels punts que han tractat és la descentralització de les protestes. Amb una doble estratègia, s'ha creat una xarxa que coordina les assemblees de vint barris de Madrid i una altra coordinadora que aplega les diferents localitats de la comunitat autònoma.

■ Acampades i mobilitzacions a l'Estat espanyol

Font: <http://www.thetechnoant.info/campmap/>, el 24/05/2011.

LA DIRECTA

, revolta de les acampades

MÓN · DES DE LES REVOLTES ÀRABS, TWITTER I FACEBOOK S'HAN CONVERTIT EN EINES ESSENCIALS DE LES PROTESTES DE LA POBLACIÓ

Les xarxes socials acosten les mobilitzacions al jovent a través d'Internet

Nico Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Si aquestes mobilitzacions tenen alguna cosa diferent en relació a d'altres passades és la utilització que s'està fent d'Internet i, més concretament, de les xarxes socials. @acampadabcn té més de 13.000 seguidors a Twitter i 25.000 a Facebook. La ràpida difusió del missatge i que aquest arribi de manera directa a cada usuària fa que l'efectivitat d'aquests canals sigui extremadament alta. Això va permetre que es multipliqués el nombre de persones que hi havia a la plaça Catalunya de Barcelona. Si el dilluns 16 de maig només hi havia una vintena de persones acampant, la cassolada del dimecres va congrega centenars de persones. El divendres 20, milers de persones atapeïen la plaça Catalunya.

“Ens envien moltes propostes que, després, es valoren a les assemblees de les comissions de treball”

Es diu que les xarxes socials van ser -i són- el motor de les revoltes als països àrabs. Als països nord-africans, la informació està controlada directament pels governs o les monarquies, que censuren diàriament tot allò que pugui perjudicar els seus interessos. La població que tenia accés a Internet compartia el seu malestar a la xarxa i, després, la traslladava a les seves amistats i familiars. Tot i que hi ha discrepàncies a l'hora de valorar la importància de la difusió del missatge a través de la web com a catalitzador del malestar, ningú no nega que, sense aquestes noves eines tecnològiques, res no hagués estat igual. Un enginyer egipci de 27 anys, Ibrahim Abdelaty, fa poc més de tres mesos, deia: “Les xarxes socials han estat la raó principal que ha mogut la gent des del món virtual fins als carrers”. Aquest món virtual era l'únic espai on podien protestar sense ser vistos ni controlats pel govern de Hosni Mubarak.

A les mobilitzacions d'arreu de l'Estat, a diferència de Tunísia, Egipte o Síria, els missatges que s'envien a través d'Internet ser-

Una noia sosté diversos cartells en referència a les xarxes socials el passat dijous a la plaça Catalunya de Barcelona

L'ús dels telèfons mòbils amb internet ha estat molt present a les acampades

veixen més com a canals de comunicació i de transit d'informació que no pas per mobilitzar la gent instantàniament. L'intercanvi de continguts és constant a Twitter i Facebook i també serveix per informar la gent sobre les activitats que s'organitzen, les novetats de les diferents comissions que treballen diàriament, els canvis a la web de l'acampada, que la gent pugui estar al dia...

Però el més important d'aquestes xarxes és la participació externa a la gent de les assemblees i les comissions. Cristian Guarnich

treballa a la Comissió de Comunicació i és un dels encarregats de l'ús del Twitter. “Ens envien moltes propostes que, després, es valoren a les diferents assemblees de les comissions de treball”, explica, mentre respon a algun *tweet*. Alhora, és la finestra directa a la plaça Catalunya per la gent que no pot assistir-hi, ja sigui perquè no té temps lliure o perquè viu lluny de la ciutat. “És una eina de participació per aquests milers de persones que volen solidaritzar-se amb l'acampada i també fer sentir la seva veu”; d'aquesta manera aquestes

persones que no poden assistir-hi poden fer-se una idea de què hi passa més enllà de la que reben a través dels mitjans tradicionals. Trencan els esquemes que la premsa generalista genera dia rere dia, ja siguin favorables o desfavorables.

La realitat és que, durant la primera setmana d'acampada i coincidint amb la campanya electoral, els mitjans van donar una cobertura mediàtica molt àmplia a les acampades, cosa que va afavorir la difusió de les mobilitzacions. Alhora, l'ús de les xarxes socials va créixer de forma exponencial. El

perfil @acampadabcn ha escrit quasi 1.500 *tweets* en l'espai de poc més d'una setmana. El divendres 20 de maig, l'últim dia abans que les acampades fossin il·legals, el perfil a Twitter va difondre 327 publicacions, és a dir, més de deu per hora. Facebook i el *hashtag*, que és una mena de fòrum comú sobre una temàtica en concret, rep dues propostes o comentaris sobre les acampades cada minut, nombre que equival a més de 3.000 per dia.

Un dels problemes de les xarxes socials és la veracitat de la informació que es transmet. Algú pot llençar un rumor i aquest s'estén com la pólvora. El dijous 19 de maig, durant l'assemblea nocturna, una persona va dir, després d'haver-ho llegit per Twitter, que els policies de les Las Palmas de Gran Canària s'havien afegit a la protesta. Centenars de persones van proferir un crit d'alegria, però la informació va resultar ser falsa. Tot i la importància d'aquestes xarxes socials, són canals que mai no substituiran la feina que fa el periodisme, la complementaran.

Twitter i Facebook han afavorit que molta gent que mai no s'havia mobilitzat decidís sortir al carrer

Durant les manifestacions als diferents països àrabs, la cadena de televisió qatariana Al-Jazira va crear un enllaç a la seva pàgina web, on tothom podia enviar els seus vídeos. “Al cap de poc temps, en teníem centenars”, va explicar Riyadh Minty a les jornades Media140 sobre noves tecnologies. “Un dels nous reptes del periodisme és la forma de gestionar aquesta informació, contrastar la seva veracitat i difondre-la correctament”, va concloure Riyadh, “i també respondre davant les noves demandes informatives de la ciutadania”.

Les noves tecnologies han revolucionat les comunicacions entre persones. Twitter i Facebook han acostat les diferents reivindicacions i han afavorit que molta gent que mai no s'havia mobilitzat perquè no trobava l'espai on fer-ho decidís sortir al carrer. Però, com diu el fundador de Wikipèdia, Jimmy Wales, “Twitter estarà equivocada si no s'acompanya de la reflexió”.

, revolta de les acampades

CATALUNYA · L'ACAMPADA SOLIDÀRIA PEL 0,7% O LES PLANTADES CONTRA LA GUERRA RESTEN A LA MEMÒRIA DELS MOVIMENTS SOCIALS

Acampi qui pugui!

David Fernández
redaccio@setmanaridirecta.info

L'acampada solidària pel 0,7% de l'any 1994, les tendes contra la desfilada militar de 2000 o les plantades contra la guerra, el 2003, resten a la memòria immediata dels moviments socials.

Tenda plantada, protesta visibilitzada, xarxa social generada. La presa de la plaça pública, l'ús simbòlic de la trama urbana o la reapropiació del carrer com a espai predilecte per a l'acció política col·lectiva forma part indistricable de la història passada i immediata de la ciutat. D'una ciutat, però, on l'Ajuntament ha anat endurint els reglaments -reforma el 2001, ordenances del civisme el 2004- en un intent inútil de foragitar una fórmula genuïna de mobilització social ben sovintejada a la Barcelona dels darrers quinze anys.

L'acampada històrica pel 0,7%

En el record de la ciutat, resta la imatge inesborrable d'una Diagonal plantada amb més 1.000 tendes ara fa quinze anys. Des de finals d'octubre de 1994 i fins la vigília de Nadal, les tendes van ser les icones indiscutibles de la solidaritat internacional amb els països empobrits, sota una demanda clara: que es destinés d'una vegada el 0,7% del PIB que el llunyà 1971 havia exigint l'ONU als països rics. La protesta, reeixida, no va estar exempta d'una agra intervenció policial quan l'acampada es va traslladar a la plaça Sant Jaume, ja en el tram final. Allà, un operatiu conjunt d'agents de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra va desallotjar la gent acampada

L'acampada és un instrument de pressió col·lectiva que ha assolit petites victòries durant els darrers quinze anys

amb una contundència repressiva que va dur el regidor Antoni Luchetti (ICV) a presentar la dimissió per manifestar el seu desacord. Amb les tendes destrossades i decomissades, 200 solidàries van decidir continuar dormint al ras la freda nit d'una vigília de Nadal. I malgrat tot, l'acampada va aconseguir arrencar promeses i assolir un augment significatiu de les dotacions estatals, autonòmiques i municipals a la cooperació al desenvolupament. A més, cal afegir

Acampada contra la guerra celebrada al Pla de Palau de Barcelona durant el mes d'abril de 2003

que, l'any 2004, deu anys després, l'Ajuntament de Barcelona va tornar a ordenar el desallotjament per la força, fins a dos cops, de l'acampada que pretenia rememorar aquella protesta per recordar que, una dècada després, el 0,7% no s'havia complert. A la tercera, però, va ser la vençuda i l'Ajuntament, davant la pressió social, va acabar cedint. I l'acampada simbòlica es va consumir. El regidor de Seguretat que va ordenar el doble desallotjament violent era, aleshores, un tal Jordi Hereu.

Del cinema Princesa a la desfilada militar

Només 22 mesos després de l'acampada del 0,7%, el novembre de 1996, la protesta contra el desallotjament il·legal del Cinema Princesa, símbol del moviment social d'ocupacions, també va derivar en una acampada al passeig Lluís Companys, que es va perllongar una setmana davant els jutjats. Durant la dècada dels 90, també va ser una cita anual obligada a la plaça Sant Jaume, durant la vigília de Nadal, la vaga de fam i bivac protagonitzada per familiars de les preses independentistes detingudes arran de l'operació Garzón de 1992, que va durar fins que van quedar en llibertat.

L'acampada pacifista contra la desfilada militar de l'exèrcit espanyol, el maig de 2000, va ser més desobedient i atrevida. Promoguda

per la Plataforma Unitària per la Pau -integrada per més de 180 entitats i col·lectius socials- en el marc d'unes mobilitzacions àmplies, es van plantar més de 100 tendes a la plaça Espanya, a pocs metres d'on havia de desfilat l'exèrcit. Van resistir des del 24 de març fins la matinada del dissabte 27, el mateix dia de la desfilada. Passades les 6 del matí, un ampli operatiu antidisturbis de la policia espanyola, amb suport de les UPAS de la Guàrdia Urbana -amb un total de 43 furgonetes, 150 agents i dos camions de BCNeta-, va desallotjar l'acampada, en el marc de l'anomenada operació Tambor. El balanç repressiu global va deixar un saldo de divuit detencions, 150 identificacions, deu passades per comissaria sense registre legal i la sostracció de nombrosos materials personals i col·lectius. L'endemà, però, mentre 3.000 familiars assistien a l'exaltació militar espanyolista, més de 70.000 persones ho feien al Festival per la Pau que es va celebrar al parc de la Ciutadella.

Tres mesos després, les tendes es van tornar a alçar i, aquest cop, van servir per guanyar un tens pols social i judicial contra Julia Garcia-Valdecasas, delegada de ferro del PP a Catalunya. Col·lectius antifeixistes protestaven pels actes ultrades del 12 d'octubre a plaça dels Països Catalans i exigien la seva prohibició. La vigília del 12-0, més de 100 tendes van formar part d'u-

na trobada social, reivindicativa i lúdica a la plaça contigua, la de Joan Peiró. Des d'aleshores, les protestes ultradretanes mai no han tornat a la cèntrica plaça, ara es deslocalitzen i s'amaguen dalt la muntanya de Montjuïc.

Del 'No a la guerra' a la persecució d'immigrants

Els carrers de Barcelona van trigar molt poc a reviuir una acampada popular. Va ser el març de 2003, arran de la guerra i l'ocupació il·legal de l'Iraq i la participació espanyola ordenada per Aznar contra la voluntat popular majoritària. Fins a quatre espais -Pla de Palau (davant la delegació del govern), Sant Jaume, Zona Universitària i plaça Francesc Macià- van acollir acampades simultànies i consecutives, que van ser desallotjades en diferents moments pels Mossos d'Esquadra, a excepció de la del Pla de Palau, que va decidir aixecar la plantada.

En la memòria dels moviments socials, la darrera acampada desallotjada brutalment remet a l'agost de 2004 a la plaça André Malraux, on sobrevivien centenars de persones immigrants. L'alcaldesa accidental, Imma Mayol (ICV), va signar un desallotjament que va derivar en una violència policial de persecució i una autèntica cacera decretada en funció del color de la pell. La Guàrdia Urbana va arribar a tancar l'estació de metro per evitar la fugida de les persones acampades i capturar-

les totes. L'antropòleg Manuel Delgado va batejar aquella repressió com "l'enterrament del Fòrum de les Cultures" que s'estava celebrant a la ciutat. Pocs dies després, l'alcalde Joan Clos va ser foragitat de la Festa Major de Gràcia per una protesta espontània de rebuig.

La indignació acampa i guanya

I és que, fet i fet, l'ocupació duradora d'un espai públic forma part indistricable de la memòria urbana i del repertori plural d'accions dels moviments socials. L'acampada és un estri de pressió col·lectiva que ha assolit petites victòries durant els darrers quinze anys. Potser per això l'Ajuntament es va entestar a explicitar la prohibició de les acampades populars des de l'any 2001. Abans, només les prohibia en supòsits de turisme o habitatge precari. Prohibides i perseguides, no deixa de ser absurd haver d'escoltar Jordi Hereu obsedit-se a sostenir que "no és una acampada" o Joana Ortega sostenint que no "vulnera cap reglament", quan els vulnera tots. Ben encisador del tot. Com a prova feient, la indignació acampada ha assolit cinc fites concretes en poc menys d'una setmana: anul·lar de facto les ordenances del civisme, suspendre ipso facto la campanya electoral, desobeir la Junta Electoral Central, deixar inservible la policia i reobrir el debat sobre la sortida a la crisi i la corrupció. A veure qui diu que és poc. *Yes, we camp.*

ARXIU UNAI

, revolta de les acampades

ALEMANYA · EL GRUP DE SUPORT AMB EL MOVIMENT DEL 15M CELEBRA UNA MANIFESTACIÓ I DIVERSES CONCENTRACIONS I ASSEMBLEES

Neix Democràcia Real Ja a Berlín

Roger Suso
Berlín

Prop de 800 persones es van manifestar el dissabte 21 de maig al vespre a la plaça de París, just davant de la simbòlica Porta de Brandenburg de Berlín, per mostrar la seva indignació, solidaritzar-se amb les acampades del moviment del 15M i fer reflexió política. A la concentració, convocada per l'heterogeni grup de suport a Democràcia Real Ja Berlín, hi van participar -majoritàriament- joves de l'Estat espanyol expatriades a Berlín; d'aquestes, un gran nombre eren estudiants Erasmus. Desenes de ciutadanes alemanyes i italianes es van afegir a la marxa, on es van sentir algunes veus discordants pel fet que la protesta i l'assemblea tenien un marcat caràcter hispanocèntric. Una parella de neonazis es va intentar infiltrar a la manifestació, però en va ser expulsada. Entre pancartes amb lemes enginyosos i cartells en castellà, alemany i altres llengües, les manifestants clamaven "Volem un país on poder tornar",

"Hauríem d'aprendre del moviment 15M i de les acampades, ja que aquí regna la passivitat"

"Mans enlaire, això és un atracament" i "Echte Demokratie jetzt" (Democràcia real ja), entonaven cançons d'Amaral i Ska-P o guardaven silenci. L'anomenat *speakers point*, un racó destinat a l'oratori espontània muntat per a l'ocasió, va ser tot un èxit. Força gent s'hi va acostar per dir quatre paraules a les manifestants. També es van fer actes simbòlics com tapar-se la boca amb esparadrap o ensenyar la targeta vermella a la classe política. En qualsevol cas, va quedar molt clar que la gent està cansada de pagar els plats trencats de la crisi com ha fet fins ara. El banquer Emilio Botín va quedar retratat, però no es va fer cap menció al govern alemany. "Des d'Alemanya, hauríem d'aprendre del moviment del 15M i de les acampades. És un moviment molt inspirador. Aquí, regna la passivitat. El dèficit de democràcia i la dictadura dels mercats és un problema global. Treballarem perquè la metxa de la revolta també arribi aquí. Solidaritat internacional!", deia el berlinès Wladek F.

Es van viure concentracions a d'altres punts de l'Estat alemany com Munic, Frankfurt, Dusseldorf, Leipzig, Hamburg o Stuttgart. La de la Porta de Brandenburg, però, no va ser l'única manifestació del 21 de

L'assemblea de Democràcia Real Ja Berlín ha organitzat diversos actes en solidaritat amb les acampades de l'Estat espanyol

Una de les accions reivindicatives i de difusió organitzades a Berlín

maig a Berlín. A primera hora de la tarda, al barri de Kreuzberg, es va fer una manifestació contra el fet que la policia hagués mantingut en secret

una manifestació neonazi la setmana anterior (DIRECTA 229). La comunitat siriana de Berlín també va sortir al carrer. A més, hi havia

molt de moviment al centre de la ciutat, ja que les seguidores dels equips de futbol del Schalke 04 i del Duisburg animaven la prèvia de la final de copa.

L'àgora 2.0

Tot va començar quan algú va crear un perfil de Facebook que cridava les persones espanyoles residents a Berlín a donar suport a les mobilitzacions que s'estan produint a multitud de ciutats de l'Estat espanyol. Prop de 300 persones s'hi van acostar, tot i que és un lloc apartat i poc transitat, davant de Tiergarten, el parc més gran de la ciutat. Tampoc no hi van faltar les periodistes que buscaven la notícia aprofitant la conjuntura del moment. Després de la concentració, va venir l'assemblea, durant la qual van decidir adoptar el manifest de l'acampada a Puerta del Sol i convocar una nova assemblea l'endemà i la concentració el dissabte 21 de maig a la Porta de Brandenburg. També es van organitzar tres comissions: organització interna, manifestació i premsa i Internet. La tarda va acabar amb una concentració pacífica davant la Porta de Brandenburg, on es va llegir el manifest de Democràcia Real Ja.

A l'assemblea del grup de suport a Democràcia Real Ja a Berlín hi ha poc debat amb gran contingut ideològic. Es treballa sobre la base que, en aquesta democràcia, hi ha coses que no funcionen com haurien de

funcionar i que la gent que mana no representa qui diu representar. Les qüestions fortament ideològiques passen a un segon o tercer pla o, simplement, se sacrifiquen en nom de la unitat. "Amb el que està passant a Sol, em sento orgullós de ser espanyol", diu una persona, sense pensar que la frase no deixa d'estar polititzada. La indignació, la ràbia, la frustració, el malestar, la vocació de canvi, la necessitat d'organitzar-se i actuar són els sentiments comuns que, d'alguna manera o altra, expressen les expatriades de l'Estat espanyol a la regió berlinesa. De les lliçons d'Stéphane Hessel -per cert, nascut a Berlín- o dels models de revolta islandesa, grega o egípcia, ni una paraula. Menys encara parlar de *gimnàstica revolucionària*. Fins ara, des de Berlín, tan sols s'ha reclamat canviar el sistema electoral i acabar amb el bipartidisme perquè l'Estat espanyol s'assemblés més a Alemanya. L'acampada de Madrid marca l'agenda i les decisions del grup de suport a Democràcia Real Ja Berlín. Després de les eleccions municipals i autonòmiques, l'assemblea es tornarà a reunir, a Lustgarten, per veure com s'encara el futur. Amb tot, el grup berlès ha aconseguit il·lusionar certa gent, que d'altra adquirís consciència política i generar mobilització per uns objectius. El moviment del 15M pot ser la guspira d'un bon principi. Ara toca concretar propostes i aprendre de la història. També des de Berlín.

ANDREU JEREZ

ANDREU JEREZ

, revolta de les acampades

L'ARGENTINA · DEMOCRÀCIA REAL JA BUSCA APRENDRE I NODRIR-SE DE LES EXPERIÈNCIES 'POSTCORRALITO'

La versió 'espanyola' del 'que se vayan todos' arriba a Buenos Aires

Meritxell Diaz
Buenos Aires (Argentina)

Mogudes pel desig de formar part de la revolució dels indignats i les indignades i amb un cert sentiment d'impotència per no poder-ho fer al revell de l'ou, un centenar de persones es van concentrar el 19 de maig a la plaça de Mayo de Buenos Aires per unir els seus crits als dels milers de concentrades que, des de diverses ciutats de l'Estat espanyol, estan reclamant una democràcia real ja. La primera trobada va marcar l'inici d'acampades, assemblees i propostes d'acció a la capital argentina.

Al primer comunicat s'indica: "Ens reunim a la plaça de Mayo per dir que no volem que els mercats controlin la nostra vida"

La gent concentrada va decidir traslladar la protesta de la plaça de Mayo -espai escollit pel seu simbolisme com a epicentre de revoltes i lluites i de qualsevol esdeveniment cabdal de la ciutat- a l'ambaixada espanyola. Aquell mateix dijous 19 de maig, es va consensuar el primer comunicat presentat pel col·lectiu Democràcia Real Ja Buenos Aires. "Exiliats/des econòmics/ques, espanyols/les que senzillament viuen a

Manifestació a la plaça de Mayo de Buenos Aires per donar suport a les protestes celebrades a l'Estat espanyol

Buenos Aires, migrants d'anteriors onades i argentins/nes que s'han solidaritzat amb la causa ens reunim avui a la plaça de Mayo per dir que no volem que els mercats controlin la nostra vida". El text conclou així: "Això no és indignació, és reacció i una conseqüència de tot el que han fet". Entre les pancartes, es van poder llegir consignes com "Al banco ya no me lo banco" o "No somos anticapitalistas, el sistema es antinosotros". Victoria Herrera es va sumar a la concentració des del primer dia "per calmar l'angoixa". "Volia ser a la Puerta del Sol, però em trobava a 13.000 quilòmetres de distància. Porto anys militant en moviments

socials i demanant democràcia real i, ara que passem de ser 30 manifestants a ser milers, necessito formar part del moviment", explica. "Reivindicco una nova llei electoral, la fi de la monarquia i que es modifiqui la Constitució". José Miguel Gómez, de 45 anys, fa sis mesos que viu a l'Argentina: "He sentit una explosió interna per tirar endavant aquest projecte de canvi i per això he vingut a les concentracions i a l'acampada".

Dia rere dia, s'han sumat cares noves a les assemblees celebrades al llarg del cap de setmana, entre elles, les d'argentins i argentines que volen participar del moviment perquè coincideixen en la idea que

aquesta ha de ser una revolta global: "El problema de la manca de democràcia real és un problema universal, sense fronteres". D'aquí que una de les idees debatudes hagi estat com integrar Democràcia Real Ja Buenos Aires en el seu context; s'ha plantejat crear un manifest que no només abordi problemàtiques de l'Estat espanyol, sinó també de la població espanyola resident a l'Argentina i de l'Argentina, en un sentit universal. Alhora, s'ha proposat aprendre de les experiències sorgides arran de la crisi de 2001, és a dir, les assemblees populars o la presa de fàbriques. De fet, moltes argentines troben paral·lelismes entre la

situació actual de l'Estat espanyol i el moment del "que se vayan todos" a l'Argentina. Per a l'argentiní Mateo Fernández, "el context espanyol és molt similar al de l'Argentina del corralito. Crec que pot ser interessant aprendre de l'experiència argentina en qüestions tan importants com la recuperació de la memòria històrica". Llàgrimes, ràbia i abraçades es van barrejar, el diumenge 22 de maig, amb missatges d'esperança i paraules d'ànims. Els resultats de les eleccions arreu de l'Estat, on el blau del PP va tenir el mapa electoral, van desesperança i decebre la gent congregada. Per a d'altres, la consigna era entendre que "el moviment i les acampades tot just han començat, tot ha estat precipitat, no hem tingut massa temps per provocar canvis substancials, però hem de veure el que hem aconseguit, per exemple, que molts votants no hagin tingut por de votar partits minoritaris". Segons la lleidatana Ares Pagès, "és difícil canviar el món en dos dies, però l'hem començat a sacsejar. La nostra generació ho tenia tot... fins que ens hem adonat que no era així". L'acampada s'ha mantingut al llarg de tots aquests dies a l'ambaixada espanyola a Buenos Aires. El dilluns 23 de maig, s'hi va fer una concentració, que va comptar amb el suport de la Federació Universitària de Buenos Aires. Per a l'assemblea, "a l'Argentina, continuarà sortint el Sol", i, per tant, l'acampada es manté de forma indefinida. També s'ha proposat la posada en marxa d'espais de debat, una mena de *Cabildos abiertos*, ja han començat a caminar les comissions de logística, comunicació i idees.

BOLÍVIA · LA LLUITA DEL POBLE DE L'ESTAT ESPANYOL TAMBÉ ÉS PRESENT A BOLÍVIA

Se senten crits de protesta a Cochabamba

Blanca Bayas
Cochabamba (Bolívia)

La plaça 14 de Setembre -la principal de Cochabamba, Bolívia- té una particularitat especial: cada dia s'hi concentren desenes de persones per fer debats polítics, analitzar els esdeveniments de l'actualitat i, amb freqüència, fer manifestacions de protesta. En aquest sentit, ningú no es va estranyar que un grup de persones, la majoria de l'Estat espanyol, però també d'altres nacionalitats, arribessin a la plaça el 21 de maig (dia previ a les eleccions municipals i autonòmiques a l'Estat espanyol)

amb un projector, uns altaveus i un llençol i comencessin a retransmetre alguns vídeos. Sí que va ser una novetat, però, que fos per portar a Bolívia una mica de la lluita de les indignades de l'Estat espanyol.

La projecció de vídeos va començar després d'exposar el context que es viu a l'Estat espanyol, explicar la crisi del sistema capitalista al país i denunciar els privilegis de què gaudeix la classe política, entre d'altres punts. A través dels altaveus, la plaça es va omplir dels crits preferits des de l'Estat espanyol ("Que no, que no, que no ens representen") i les imatges de les acampades i assemblees massives a les mateixes ciu-

tats on viuen milers de bolivianes. Unes ciutats conegudes per moltes de les persones que assistien a la plaça, ja sigui perquè tenen família que viu a l'Estat espanyol, perquè elles mateixes hi vivien abans de ser repatriades o perquè les condicions de misèria en què viuen moltes espanyoles són les mateixes que no els han donat una oportunitat a elles.

Després dels vídeos, hi va haver un debat molt llarg a la plaça, que va girar al voltant de les condicions del poble de l'Estat espanyol, però també de la situació de les persones immigrants bolivianes a l'exterior, de la llei d'estrangeria (la derogació

de la qual forma part del manifest aprovat a la plaça Catalunya de Barcelona) i de com el sistema capitalista ens afecta i escanya a totes, tot i que amb diferències als països del Nord i del Sud, ja que aquests últims pateixen més les seves conseqüències.

"I què farà, després, el poble espanyol?", va ser una de les preguntes que es va repetir més. També es va emfatitzar el fet que cal aprendre de les lluites dels pobles d'altres països. És important recordar que el poble bolivià ha estat i és un referent per la seva combativitat, amb assoliments a les seves esquenes com el derrocament de més d'un

president que no representava els seus interessos o l'expulsió d'empreses transnacionals, espoliadores dels seus recursos naturals i el seu territori. Actualment, Bolívia es troba immersa en un període de mobilitzacions, les més esteses des que el govern d'Evo Morales i el Moviment al Socialisme van pujar al poder, l'any 2005; per exemple, l'anomenat *gasolinazo*, el desembre de 2010, durant el qual el poble bolivià es va llançar als carrers per protestar contra l'augment del preu de la benzina anunciat pel govern i, més recentment, les manifestacions per recuperar l'Agenda d'Octubre de l'any 2003.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS · L'ÈXIT A LES URNES ES DEU AL TREBALL DUT A TERME DE FORMA VOLUNTÀRIA PER LES BASES

El municipalisme alternatiu fa el salt amb les CUP i les CAV

Joan Canela i Barrull
redaccio@setmanaridirecta.info

La nit del diumenge 22 de maig va ser dolça pels milers de militants i simpatitzants que han dedicat dues llargues setmanes d'esforços intensos a explicar que una alternativa als ajuntaments és possible. Un treball dut a terme de forma voluntària que competia amb les maquinàries ben finançades dels partits i que patia el silenciament mediàtic, però que, al final, ha obtingut els seus resultats. El centenar llarg de candidatures alternatives han aconseguit més de 150 regidors i regidores i han superat la xifra dels 80.000 vots, un increment notable que ha convertit els moviments socials municipalistes en la sisena força política a Catalunya i que en alguns llocs ja ha desplaçat l'esquerra institucional.

Pujada generalitzada

El creixement més gran ha vingut de part de les candidatures d'unitat popular (CUP), no sols perquè han presentat més candidatures (80), sinó també perquè moltes d'elles no tenien representació, bé perquè eren noves, bé perquè havien quedat fora dels consistoris als anteriors comicis. Aquesta e-

Algunes CUP obtenen resultats espectaculars, com les tres regidores a Girona i Alfés i les quatre a Sant Esteve de Palautordera

nergia fresca ha permès que algunes CUP hagin obtingut resultats espectaculars, com les tres regidores a Girona, quatre a Sant Esteve de Palautordera o tres a Alfés, on ha esdevingut la primera força. També ha registrat un creixement molt fort a municipis on sols tenia una regidora i ara en té quatre, com Viladamat (Gironès), on té la majoria absoluta, Arenys de Munt o Molins de Rei- o tres, a Vilanova i la Geltrú o Valls. En el còmput global, les CUP han aconseguit quintuplicar els seus regidores i ja són presents a dotze capitals de

Membres de la CUP de la ciutat de Vic celebren els resultats que han obtingut durant les eleccions del 22 de maig

comarca, quatre més que fa quatre anys, a més d'altres ciutats importants com Sant Cugat del Vallès o Sitges.

A Barcelona, tot i no haver obtingut cap regidora, la CUP-AxB ha sumat quasi 12.000 vots, una xifra que queda lluny de la barrera del 5%, però que supera el mínim que s'havia marcat la coalició i que quadruplica els resultats d'Elis Verds i + de l'any 2003.

Entre les candidatures no coordinades dins la CUP, destaca Gent de Gramenet, que aconsegueix dues regidores a Santa Coloma -després de quedar fora només per sis vots en els comicis anteriors- i representa l'avanç més gran del municipalisme alternatiu a l'àrea metropolitana, jun-

tament amb Compromís per Cerdanyola, que també assoleix dues actes després d'haver perdut la representació fa quatre anys. A Sabadell, la divisió entre l'Entesa i la CUP no ha passat factura a la primera, que manté les dues regidores, però si haguessin anat juntes haurien empatat el PP i haurien guanyat una acta. També pugnen la resta de Candidatures Alternatives del Vallès, que ja sumen divuit regidores, encara que de forma més moderada. No s'ha aconseguit representació a Cornellà (on es presentava Des de Baix) ni Badalona (CUP), però s'obtenen resultats esperançadors al voltant del 2%. En canvi, a l'Hospitalet, la CUP queda per sota de l'1%.

En alguns pobles petits, les

candidatures alternatives han aconseguit majories absolutes que permetran aplicar criteris participatius i assemblearis als consistoris. És el cas de Les Coves de Vinromà i Vilanova d'Alcolea (Plana Alta), on el moviment popular contra els abocadors manté les alcaldies aconseguides fa quatre anys, encara que la perden a la Salzedella, on el PP les ha desbancades. La Candidatura Alternativa del Figaró també governarà en aquest municipi del Vallès Oriental.

Crisi de maduresa

Però, allà on les candidatures alternatives porten més temps funcionant i tenen més força, els creixements resulten molt més difícils i són més moderats. L'exemple clar

serien Ripollet i Badia (Vallès Occidental), on l'increment de vots no impedeix, en el primer cas, la pèrdua d'un regidor. A Vilafranca del Penedès, la CUP no obté el creixement esperat i fins i tot perd una quarantena de vots i, a Sant Pere de Ribes (Garraf), la Unitat Municipal 9 guanya una acta, però no aconsegueix recuperar la posició de segona força.

Aquests resultats han de portar a reflexionar sobre el sostre de les propostes alternatives en un sistema electoral marcat per l'individualisme, les campanyes milionàries i la influència dels grans mitjans.

El valor de blancs i nuls

Una anàlisi en profunditat requeria parlar del creixement del vot blanc i nul, que en aquestes eleccions ha experimentat un augment notable i ja suma 181.333 i 96.045 vots respectivament arreu dels Països Catalans, xifra que, en cas de ser una força política, es traduiria en representació. L'augment de més del 150% dels vots nuls no és adjudicable a errors de votants, sobretot quan hi ha moviments com Democràcia Real Ja que han animat a escollir aquesta op-

El percentatge d'abstenció als Països Catalans arriba al 38,4%; a Catalunya, assoleix el 44,99%

ció per no dificultar l'accés de les formacions petites com fa el blanc. La proposta Escons en Blanc també ha multiplicat els seus resultats i ha obtingut prop de 17.000 vots a les municipals i 7.200 a les autonòmiques valencianes i balears. A més, ha aconseguit deixar buits els primers seients, concretament, dues actes a Foixà (Baix Empordà), una a Gironella (Berguedà) i una altra a Santa Maria de Palautordera (Vallès Oriental), un detall que s'ha passat per alt, però que va creixent cada consulta electoral. A més, cal no oblidar que el percentatge d'abstenció als Països Catalans ha arribat al 38,4%. En el cas de Catalunya, l'abstenció es va disparar fins al 44,99%.

> El municipalisme alternatiu és invisibilitzat

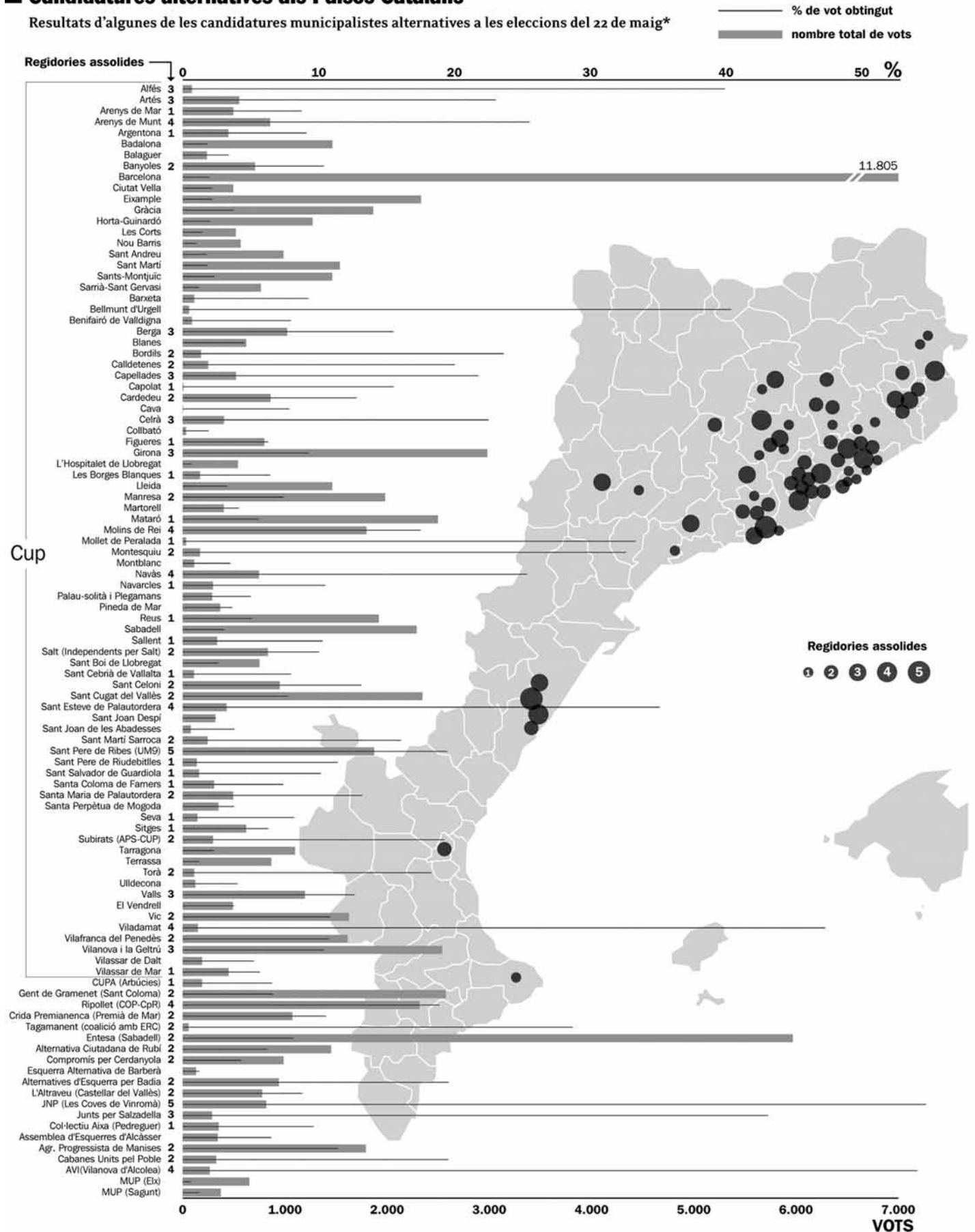
El gran guanyador mediàtic del 22-M va ser Josep Anglada, que amb sols 67 regidores va aconseguir acaparar tota l'atenció d'uns mitjans que, com més preocupats diuen que estan per aquest fenomen, més l'ajuden a créixer. En canvi, el municipalisme alternatiu va ser el gran oblidat i cops espectaculars com

l'entrada de la CUP a Girona o l'escombrada d'ERC allà on es presentava han estat ignorats sistemàticament. La nit electoral de TV3 -que és la que compta amb més audiència- no va donar ni un tall de veu a cap candidatura alternativa, tot i superar amb vots i doblar en regidors la PxC i la resta de formacions racistes.

Un exemple d'aquest apartheid informatiu el va oferir l'edició del 23 de maig d'*El Periòdic*, amb un seguiment de resultats per districtes de Barcelona que incloïa set forces polítiques, però amagava la CUP, que és la sisena, o destacava les tres regidores de PxC a Salt, però ignorava les tres de la CUP a Girona.

■ Candidatures alternatives als Països Catalans

Resultats d'algunes de les candidatures municipalistes alternatives a les eleccions del 22 de maig*

* El llistat de candidatures no és exhaustiu. No ens ha estat possible obtenir un recompte total de les candidatures de tot el territori.

. EDITORIAL

Cal que neixin acampades...

Les mobilitzacions del 15M, engegades i organitzades per Democràcia Real Ja!, van aconseguir treure al carrer fins a 130.000 persones, segons l'organització. Aquell dia, ja hi va haver un molt bon gust de boca, pel sol fet de trencar el silenci i cridar contra el sistema financer, els desnonaments, la classe política aliena a la realitat de la gent... L'endemà, però, aquell pas embrionari ha esdevingut quelcom molt més sòlid. Ara, les acampades són una gran àgora de pensament crític, debat i acció. A totes hores del dia, es generen debats i propostes a les places, però també s'ha trencat el monopoli del futbol i els programes del cor com a tema preferit a les converses dels bars o les universitats. A hores d'ara, no sabem fins on arribarà aquest tsunami, però, en part i especialment a les grans ciutats,

s'està trencant la cultura del silenci i la submissió, tan arrelada després de 40 anys de franquisme i d'imposició de la Constitució monàrquica. El poder de les acampades és enorme, ja que fa reconèixer un cos social empoderat entre la gent que hi participa, capaç d'anar molt més enllà de les manifestacions encotillades. I no només es parla, també es passa a l'acció. El bloqueig dels claustres universitaris on s'havien d'aprovar retallades salvatges de personal i serveis o les concentracions veïnals per impedir desnonaments d'habitatges seran dos dels àmbits que en sortiran més reforçats. Més enllà d'això, el més rellevant és el caràcter de suma que hi han impregnat les participants. Maduresa col·lectiva com feia anys que no es veia, tot i les dificultats evidents de fer-ho en escales de milers de persones.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, hem estat acampant a la plaça Catalunya i a totes les places del món que miren cap a Tahrir i cap al Sol: Girona, Mataró, Tarragona, Lleida, València, Granollers, etc. Està sent realment esgotador. En aquest sentit, una molt bona amiga diu: "La revolució és molt cansada". I és que no perdem el sentit de l'humor, però, amb la conya, ja portem nou dies a més de 700 cors de la ciutat exigint i construint un canvi profund. La presència de la DIRECTA a l'acampada de la plaça Catalunya de Barcelona s'ha fet notar amb les permanències i pernoctacions de fotògrafes i redactors. Vam muntar una parada el diumenge 22 de maig, on vam estar recollint propostes de titulars per posar a la portada aquesta setmana. També hem rebut moltes felicitacions i ànims via Twitter per la nostra cobertura de la revolta popular de les acampades. I també volem agrair al Manolín la feina que ha fet amb la portada especial d'aquest número. Merci crack! Una altra frase que també s'ha sentit bastant a la DIRECTA és aquesta: "Ai! Si haguéssim tingut la nova web en marxa". Esperem que la propera revolta no trigui gaire a arribar i que la web ja funcioni per l'ocasió. I ara ens traslladem als barris, també, per acampar i donar una nova empenta a tot això. Ànims i revolució. Fins la setmana que ve! Salut!

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

 LLIÇÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

 Sou lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

 RECONÈIXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autora o la licenciadora.

 NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

 SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís de la titular del dret d'autoria. El dret derivat d'ús legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència, visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Rumb

Fran Richart
directa@setmanaridirecta.info

Fa dues setmanes que tinc assignat aquest espai on els membres de la DIRECTA plasmem les nostres idees i reflexions. En un principi, volia parlar del 40è aniversari del moti de la presó nord-americana d'Attica, a raó d'una sèrie televisiva *taleguera* a la qual estic enganxat anomenada *Oz*. Però la conjuntura de les protestes que estan sacsejant casa nostra m'obliguen a conduir els meus pensaments cap al rumb d'aquest moviment que ens està deixant bocabadades. Aquests dies, tot xerrant per la plaça Catalunya, he escoltat tota una amalgama d'opinions respecte la mobilització: els més esperançadors aposten per una acampada

indefinida fins que les demandes votades a l'assemblea general es facin realitat. D'altres veuen la protesta com un aplec eufòric i necessari, on esperen que les propostes sorgides siguin fites que es traslladin als barris i als entorns més propers on poder lluitar per elles. I, com no, els escèptics, que veuen col·lectius infiltrats que manegen la *massa* i que fan de l'acampada un reforç de la noció de l'*establishment* de la democràcia. Jo veig una comunicació entre precàries i individus conscients que estan fotuts i volen canviar-ho. Acabar amb tot allò que ens fa sentir unes explotades integrals i que només pintem com a subjectes que treballen i consumeixen. Un gran pas. Però els canvis que volem fer no serviran per res si no estem més ben organitzades -cosa que

estem canviant- i si no ho fem a nivell internacional. Només podrem carregar-nos l'economia capitalista, tal com es va votar a l'assemblea del 19 de maig, amb constància -tant física com intel·lectual- i una unió supranacional. Paraula lletja, però amb allò que hem de tenir en compte: soles no fem res. I més si estem sota les mateixes mesures ultraliberalistes que la resta del territori de la Unió Europea. Potser ens ha tocat l'encert històric de ser l'espurna que acabi amb la irracionalitat imposada, però, si ens hem de posar a estirar per fer que tombi, haurem de comptar amb les companyes gregues, italianes, franceses, angleses, alemanyes i moltes altres. Tal com van fer el seu dia els presos d'Attica pels de San Quintín; però aquesta ja és una altra història...

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

SR. PLÁSTIKO

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com - il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Solomolins Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGNACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terrespontent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

MIRALLS

Patricia Soley Beltran

“Emmirallar-se en els models físics produeix un estat permanent d'insatisfacció”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Productes de neteja sense substàncies sintètiques

pàg. 6 i 7

DIRECTA 230

25 de maig de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

La manipulació permanent

Des de la declaració d'un alto el foc permanent, general i verificable per part d'ETA el gener de 2011, les associacions d'afectades per la violència política han fet sentir la seva veu de manera insistent i han aconseguit condicionar l'agenda política de manera significativa. Més enllà de la legítima aspiració a un reconeixement públic de les persones afectades per les accions de l'organització armada *abertzale*, les associacions de víctimes han constituït un ariet de propaganda al servei dels sectors espanyolistes. Així ho ha demostrat, per exemple, la campanya contra la legalització de Sortu. D'altra banda, les polítiques públiques respecte a les afectades per la violència política ha partit de l'equívoc de considerar com a víctimes les persones mortes en atemptat durant els últims anys del franquisme. Això ha donat peu a la condecoració de reconeguts repressors del règim, situació que contrasta amb la passivitat de les autoritats davant del reconeixement reivindicat per les persones que van patir la repressió de la dictadura.

Daniel Escribano i Pau Casanellas
afons@setmanaridirecta.info

Fent un pas més enllà del cessament de les “accions armades ofensives” anunciat el 5 de setembre de 2010, el 10 de gener de 2011, ETA feia públic un comunicat en què declarava un alto el foc “permanent”, de “caràcter general” i verificable per la comunitat internacional. Des d'aleshores, la necessitat de reconeixement públic de les persones afectades per les accions de l'organització armada *abertzale* ha estat convertida en un dels principals arguments utilitzats pels sectors polítics espanyolistes. Més enllà de la legítima aspiració a la reconciliació de totes les persones que han patit algun tipus de violència durant la fase oberta en el conflicte bascoespanyol arran de l'inici de la lluita armada el 1968, rere aquesta reivindicació, s'amaga la intenció d'utilitzar el patiment de les persones que han estat objecte de la violència d'ETA al servei d'uns objectius polítics determinats.

Ariets de propaganda espanyolista

Aquesta instrumentalització ha estat un dels recursos més recurrents de l'espanyolisme cada vegada que hi ha hagut moviments en el si de l'esquerra *abertzale* amb la vista posada a superar la lluita armada. Així es va visualitzar durant les converses mantingudes abans i després de l'alto el foc declarat per ETA el 22 de març de 2006 i, anteriorment, arran de la treva indefinida del setembre de 1998. L'afirmació que va fer l'aleshores presidenta de l'anomenada Associació de Víctimes del Terrorisme (AVT), Ana María Vidal-

Abarca, davant d'aquest anunci resumeix perfectament la política aplicada pels successius governs espanyols respecte al conflicte: “Sabem quins són els objectius dels terroristes i aquests objectius han de ser inaccessibles” (*El País*, 18 de setembre de 1998). Allò que les autoritats combaten no és únicament l'ús de la violència per assolir un Estat basc independent, sinó la possibilitat mateixa que es dugui a terme aquest objectiu polític, tant se val amb quins mitjans es persegueixi.

El desembre de 2010, en el context de cessament de les accions armades d'ETA i de rumors sobre un possible anunci d'alto el foc, les associacions de víctimes van emergir de nou amb força com a agent polític. En un document consensuat per bona part d'aquestes associacions, instaven el govern espanyol a exigir a les organitzacions de l'esquerra *abertzale* la “condemna” de tot l'història “delictiu” d'ETA. Cal suposar que aquesta exigència també incloïa l'activitat desenvolupada durant el franquisme. Segons la carta que encapçalava el text, firmada per la presidenta de la Fundació Víctimes del Terrorisme (FVT), Maite Pagazaurtundua, aquesta “condemna” havia de ser exigida com a condició sense la qual “no és possible ni reinserció particular de cap tipus ni participació en el joc democràtic”.

Si el Codi Penal exigeix a les preses que vulguin acollir-se a la reinserció una declaració expressa de rebuig als “delictes” comesos, d'abandó de la violència i una petició de perdó a les víctimes, les associacions d'afectades pretenien traslladar aquesta reclamació al terreny de les organitzacions políti-

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

ques. El document de les associacions d'afectades també exigia que la política penitenciària no es convertís en una "política de gràcia" i que les mesures de reinserció s'apliquessin sempre individualment, mai de manera col·lectiva (*El País*, 27 de desembre de 2010).

Contra la legalització de l'esquerra 'abertzale'

Després de la declaració d'alto el foc del gener de 2011 i un cop presentats els estatuts de Sortu, l'ofensiva es va fer més evident. Segons Pagazaurtundua, per demostrar que "ja no són allò que eren", les integrants de l'esquerra *abertzale* "han de condemnar el seu passat". Amb la possible legalització de Sortu, hi havia en joc –al parer de Pagazaurtundua– "la victòria de l'Estat de dret sobre el terror d'ETA" (*El País*, 13 i 14 de febrer de 2011). Algunes veus, com la del fiscal de l'Audiència Nacional Javier Zaragoza, o la del jurista i Alt Comissionat per al Suport a les Víctimes del Terrorisme entre desembre de 2004 i setembre de 2006, Gregorio Peces-Barba, es van situar en la mateixa línia. Segons l'opinió d'aquest últim, una de les proves de la continuïtat de Sortu amb la il·legalitzada Batasuna era la presència d'Inigo Iruin com a advocat de la nova formació, ja que havia estat "defensor de les causes d'ETA" (*El País*, 25 de març de 2011). Aplicant el mateix argument, caldria preguntar-se si el mateix Peces-Barba

no és un continuador de l'obra d'ETA, atès que va ser una de les advocades defensores durant el consell de guerra de Burgos contra militants d'ETA del desembre de 1970.

El president del Consell Consultiu de Convivència del govern de la Comunitat Autònoma Basca (CAB), José Ramón Recalde, va expressar la contradicció d'aquesta exigència amb tots els ets i uts. En una entrevista publicada a finals de març (*El País*, 27 de març de 2011), Recalde afirmava que Sortu complia el mínim legal exigint per

Allò que les autoritats combaten no és únicament l'ús de la violència per assolir un Estat basc independent, sinó la possibilitat mateixa que es dugui a terme aquest objectiu polític

la llei de partits, però que això no era suficient. Calia que la nova formació "condemnés" la violència passada, no perquè ho exigís la llei, sinó des del punt de vista de l'"opinió democràtica". El ministre de la Presidència del govern espanyol, Ramón Jáuregui, s'havia expressat de manera igualment planera en una altra entrevista (*Público*, 13 de desembre de 2010). Preguntat sobre si no era condició suficient pre-

sentar uns estatuts que complissin fil per randa la llei de partits, Jáuregui contestava: "Per a Batasuna, no".

L'antic ministre de l'Interior espanyol i actual vicepresident del grup parlamentari popular al Parlament Europeu, Jaime Mayor Oreja –segons el qual les víctimes sempre tenen raó, com proclamava la propaganda feixista italiana de Mussolini–, va dur l'argumentació encara més enllà. Mayor Oreja va comparar el procés endegat per Bildu per participar a les eleccions del 22 de maig –segons ell, "l'ateratge d'ETA a les institucions"– amb la legalització del Partit Comunista el 1977 (*Público*, 15 d'abril de 2011).

Allò que no esmentaven ni la campanya de les associacions d'afectades ni les veus que la van secundar posteriorment és que els estatuts de Sortu preveïen el reconeixement i la reparació de totes les afectades per la violència política, en consonància amb els Principis Mitchell que van inspirar el procés de pau a Irlanda del Nord. El constitucionalista Javier Pérez Royo, que va assessorar Sortu durant el procés d'elaboració dels seus estatuts, caracteritzava de manera força acurada la sentència del Tribunal Suprem que en denegava la inscripció al registre de partits com el fruit d'una "contaminació mediàtica, política, de les víctimes del terrorisme, de la societat en general" (*El País*, 25 de març de 2011).

Rentar la cara al franquisme

Pel que fa a les institucions públiques, la política promoguda per reparar les víctimes de la violència política no sols ha estat objecte d'instrumentalització política, sinó que també ha estat utilitzada per rentar la cara a les responsabilitats polítiques i policials del tardofranquisme i per invisibilitzar i, en darrera instància, legitimar la repressió policial i parapolicial dels darrers anys de la dictadura. N'és un bon exemple la Llei 32/1999, de 8 d'octubre, "de solidaritat amb les víctimes del terrorisme", que preveu mesures de reparació per a les persones afectades per accions de violència insurgent des de 1968. Si no havia quedat prou clar què implicava incloure els últims anys del període franquista en l'àmbit temporal de vigència de la llei, el 19 de gener de 2001, el govern espanyol va concedir, de manera pòstuma, una condecoració honorífica al col·laborador de la Gestapo i cap de la Brigada d'Investigació Social de Sant Sebastià, Melitón Manzanas, mort per ETA l'agost de 1968 en el primer atemptat mortal premeditat de l'organització armada.

La llei de víctimes de 1999 suposava un regressió flagrant en relació a la Llei 46/1977 de 15 d'octubre, d'Amnistia, que contenia un reconeixement implícit tant de la il·legimitat del franquisme –almenys pel que fa al seu caràcter de règim negador de les llibertats públiques i opressor nacional-

Les altres afectades

Els principals partits polítics espanyols han assumit l'exigència de les associacions de víctimes, segons les quals l'esquerra 'abertzale' ha de condemnar tot l'historial 'delictiu' d'ETA per poder ser present a les institucions

La llei de víctimes de 1999 preveu mesures de reparació per a les persones afectades per accions de violència insurgent des de 1968, cosa que ha permès que un torturador com Melitón Manzanos hagi estat condecorat

ment—, com de la legitimitat de la lluita —fins i tot de caràcter armat— contra la dictadura. Per contra, la Llei 32/1999 va instaurar un continuïum entre franquisme i democràcia parlamentària i va reconèixer moralment i econòmicament els agents de la repressió franquista que van ser objecte d'atemptats.

Tergiversació històrica

Anant fins i tot més enllà, una proposició de llei de "reconeixement i protecció integral a les víctimes del terrorisme", aprovada al Congrés dels Diputats espanyol el juny de 2010, va establir una taula d'indemnitzacions econòmiques amb caràcter retroactiu fins al 1960. Aquesta nova data reconeix com a primera víctima mortal d'ETA una nena de 22 mesos, Begoña Urroz, morta a causa d'una explosió a l'estació de tren d'Amara, a Sant Sebastià, el 27 de juny d'aquell mateix 1960. L'atemptat va ser reivindicat pel Directori Revolucionari Ibèric d'Alliberament (DRIL), un militant del qual, Antonio Abad Donoso, havia estat afusellat el 8 de març anterior (Juanxoxo Esteban, *Las víctimas del engaño democrático*, *Diagonal*, 139, 22 de desembre de 2010). Això no ha impedit una operació de tergiversació posterior, on, amb un article d'Ernest Lluch publicat a *El Correo Español* el 19 de setembre de 2000 com a única prova, els grans mitjans de Madrid han orquestrat una campanya per defensar l'autoria d'ETA de l'atemptat (tot i que l'article de Lluch no aportava cap dada definitiva per sostenir aquesta conclusió).

Així mateix, la data de la mort de Begoña Urroz ha estat presa com a referència per establir el Dia de les Víctimes del Terrorisme (el 27 de juny), per un acord del Congrés dels Diputats espanyol pres l'11 de març de 2010, sis anys després dels atemptats de l'11-M a Madrid. A la primera commemoració d'aquesta jornada, el 27 de juny de 2010, el lehendakari Patxi López va afirmar que es tractava de visualitzar el suport a les "nostres" víctimes (*El País*, 28 de juny de 2010). Caldria preguntar-se si també hem de considerar com a nostres les autoritats i

agents policials franquistes mortes per organitzacions armades antifranquistes. El mateix Patxi López va donar resposta a aquesta qüestió el març de 2011, quan va afirmar que és una "faula romàntica" que ETA sigui una organització que sorgeix per enderrocar la dictadura (*El País*, 8 de març de 2011). De la repressió franquista, que va deixar un saldo de prop de 100 persones mortes (23 de les quals eren militants d'ETA) arreu dels territoris de l'Estat entre finals dels anys 60 i el juny de 1977, ni una sola paraula.

Homenatge a la repressió

La mateixa lògica va seguir l'establiment d'un Dia en Memòria de les Víctimes del Terrorisme a la CAB. La primera edició de la commemoració, el 10 de novembre de 2010, va despertar els recels d'algunes associacions per la memòria històrica, com ara la coordinadora Lau Haizetara Gogoan. Aquell mateix dia, Martxelo Otamendi va parlar la contradicció que suposa el fet d'homenatjar repressors franquistes destacats com Melitón Manzanos o Carrero Blanco com a víctimes de la violència política, cosa que suposa un greuge evident per a les afectades per la repressió franquista. Otamendi es preguntava si, en cas que Franco hagués estat mort per alguna organització armada antifranquista, també se l'hauria homenatjat com a "víctima del terrorisme" i, a la vegada, va denunciar la utilització dels drets humans com a instrument polític (Martxelo Otamendi, *Dezentzia demokratiko pixka bat*, *Berria*, 10 de novembre de 2010).

L'homenatge frustrat als ex-presidents de la Diputació Provincial de Biscaia Javier de Ybarra i Augusto Unceta, promogut pel PP amb el suport del PSE, és un cas similar. A finals d'octubre de 2010, les Juntes Generals de Biscaia van rebutjar la proposta presentada pel PP de col·locar una placa al palau foral en honor als dos ex-presidents morts per ETA el 1977. Com va denunciar aleshores el col·lectiu Ahaztuak 1936-1977, fer-ho hauria significat un "insult a la memòria" de totes les afectades per la repressió franquista.

Mentre una part de les afectades per la violència política rep honors i reconeixement oficial, una altra en queda al marge. Resulta prou revelador el fet que la Direcció General de Suport a les Víctimes del Terrorisme, que depèn del Ministeri de l'Interior, hagi elaborat un cens de 888 afectades que no havien estat indemnitzades perquè ignoraven que hi tenien dret i s'hi hagi posat en contacte per informar-les-en. Per contra, la comissió creada segons el que estableix la Llei 52/2007 de 26 de desembre, anomenada de memòria històrica, va establir un període tancat perquè les víctimes de la repressió franquista poguessin presentar la sol·licitud de reconeixement. Segons denuncia Ahaztuak, només les familiars d'onze de la vuitantena de basques mortes per la repressió franquista van poder presentar la sol·licitud dins del termini. A més, la comissió d'avaluació tan sols va aprovar tres d'aquestes peticions. Entre les rebutjades, hi ha les presentades per familiars de dos dels afusellats el setembre de 1975, Juan Paredes (Txiki) i Àngel Otaegi, així com del veí d'Erandio Antón Fernández, mort per la policia durant les protestes de l'octubre de 1969 contra la pol·lució.

Les xifres referents a la repressió estatal disten de ser clares, sobretot perquè les mesures d'esclariment, justícia i reparació preses pels poders públics per a aquests casos han estat escasses. El juny de 2008, la Direcció General de Drets Humans del govern basc va difondre, a petició del Parlament, un informe on identificava 109 persones mortes per accions policials i parapolicials al País Basc entre el gener de 1968 i el juny de 2008. D'acord amb les dades de la fundació Euskal Memoria, en canvi, des del febrer de 1960 fins l'any 2010, més de tres centenars

de persones basques han mort en accions de les forces policials, parapolicials o militars espanyoles o de grups espanyols d'extrema dreta.

Més enllà de les xifres, el fet de limitar-se a respondre el victimisme oficial amb la constatació que el patiment ha estat i és multilateral resulta políticament insatisfactori. El concepte de víctima de la repressió redueix la persona a la categoria d'objecte passiu de la violència estatal i negligència el projecte emancipador que portava amb si mateix com a subjecte políticament actiu. No sembla que la memòria col·lectiva s'hagi de fonamentar en la mera denúncia de la perversitat de la repressió estatal, sinó en la reivindicació del caràcter de lluitadores d'aquestes persones. Com sostenen Maria Jesús Salegi, Begoña Castillo, Itziar Lizarralde, Erroze Erezuma i Asun Alonso, d'Egia, Justizia eta Oroitzapena Taldea: "No considerem els nostres familiars morts quant a la seva naturalesa política com a víctimes passives de la violència estatal, sinó com ells mateixos es declaraven en vida: militants compromesos en la lluita per aconseguir la llibertat i els drets nacionals del nostre poble" (*Sobre víctimas y violencia*, *Gara*, 11 de març de 2011).

Per altra banda, el fet d'haver estat objecte de qualsevol acte de violència no atorga a les víctimes cap legitimitat afegida a l'hora d'intervenir en la vida política. Tal com argumentava durant una entrevista a *Gara* el 27 de febrer de 2011 Andoni Txasko, membre de Martxoak 3 Elkarte (un dels grups memorialistes integrants de la coordinadora Lau Haizetara Gogoan): "Les víctimes no podem condicionar processos polítics ni estats d'opinió (...) Podem opinar com a ciutadans normals, però no com a víctimes".

Les commemoracions institucionals honoren com a víctimes d'ETA destacades figures de la repressió franquista, com ara Carrero Blanco -
Arxiu

Patrícia Soley Beltran: “S’ha de desm

Quan només tenia disset anys, va deixar els estudis per pujar a les passarel·les i endinsar-se al món de la publicitat. Durant els gairebé deu anys que va treballar com a model, assegura que va passar por: “Sempre estàs competint i això et genera inseguretat”. Als 25, ja no s’adequava als paràmetres d’edat, ho va deixar tot i va viatjar cap a Edimburg per tornar a estudiar. Doctora en Sociologia del gènere per la Universitat d’Edimburg, Patrícia Soley Beltran és investigadora en antropologia del cos. Als seus coneixements acadèmics, cal afegir-hi la seva experiència com a model. Soley defineix la seva etapa passada de la següent manera: “El teu cos i la teva imatge és un producte com qualsevol altre que s’està venent i serà explotat pel capital”. El 2009 es va publicar el seu primer llibre, *Transexualidad i la Matriz Heterosexual: un estudio crítico de Judith Butler* (Edicions Bellaterra, Serie General Universitaria). Actualment, és docent de teoria feminista, sociologia del cos, el gènere i la moda, sociologia del gènere i la ciència i sociologia dels mitjans de comunicació.

Gemma Garcia
miralls@setmanaridirecta.info

Quina informació por transmetre el nostre cos?

Podem ensenyar moltes coses amb el nostre cos. Funciona a dos nivells interrelacionats: com a metàfora de l'ordre social –d'un ordre polític– i com a superfície de marcadors socials: l'edat, l'estatus econòmic, la ideologia, el nivell i l'estil de vida, el gènere i també –tot i que en la nostra societat menys– l'estat civil, que aquí es marca amb els anells de casat i a d'altres societats amb signes a la cara, amb maquiillatges, tatuatges... A la nostra cultura, l'estil dóna molta informació. Estil és una paraula que deriva del grec *aisthēsis*, que vol dir organització dels sentits. Si ho mirem des d'aquest punt de vista, l'estil és més que un element superficial, és una organització sensorial de com ens pensem nosaltres mateixos, més enllà d'allò intel·lectual. El cos és una metàfora social on se simbolitzen els límits i les normes socials que regulen el comportament dels éssers humans.

Al llarg de la història, els missatges que llancem amb el nostre cos han canviat. Què s'ha mantingut?

L'estatus social i el gènere són dos elements molt permanents. N'hi ha d'altres que són difícils d'amagar, com l'edat, tot i que avui dia hi ha gent que s'esmerça molt a amagar-la. Tots els processos d'aculturació passen per una domesticació dels hàbits corporals. Obviament, tot això ha anat evolucionant. Les anomenades *maneres*, formes de comportar-se, s'han anat desenvolupant, però sempre hi ha un procés molt complex de mediació del cos.

Quins factors fan que el cos, com a perxa identitària, assoleixi el grau d'importància actual?

Hi ha una base cultural comuna, però el discurs visual de la publicitat, el cinema i la televisió exerceix una gran influència. La importància ha anat creixent a partir de mitjans del segle XIX, quan es crea l'actual societat de consum, que es va desenvolupant, arriba a un punt àlgid durant els anys 20, té una davallada amb la crisi del 29 i es torna a recuperar als

anys 60. Es passa d'una identitat marcada, on ens situem dins l'estructura de parentiu i social –societats petites, agràries, que es coneixen i que viuen en base el troc–, a l'anonimat. Arran del desenvolupament industrial, la gent emigra dels espais agraris als urbans, deixa de tenir una identitat reconeguda pel grup, passa a basar-se en una economia de salari en lloc del troc i comença a fer eleccions de consum per –d'alguna manera– anunciar qui és als altres. Es comença a crear una idea del cos com si fos una mena de perxa on un penja els senyals d'identitat que vol que siguin reconeguts. Aquest *cos perxa* també són tots els hàbits corporals que pots arribar a adquirir. Especialment, després de la segona guerra mundial, no tan sols parlen de nosaltres la roba i les eleccions de consum, sinó que també ho fa el propi cos, el cos prim i jove adequat als estàndards de bellesa.

– *“Els homes apareixen com a representants d'allò que ells poden fer, el poder que tenen –tant si és polític, com social, econòmic, físic o sexual–, i la feminitat d'allò que se li pot fer. Un és el subjecte i l'altra és l'objecte”*

Aquests estàndards són més rígids en el cas de les dones que en el dels homes?

Hi ha una influència molt més marcada sobre les dones per diverses raons. La primera és que, en la distribució dicotòmica de rols simbòlics, que es munta a través de la diferència sexual, a la masculinitat li pertoca ser associada a la cultura,

mentre que la feminitat s'associa a la natura, que vol dir el cos, l'emoció en contra de la raó... i s'atorga més valor a la part associada a la masculinitat. És a dir, és una distribució dicotòmica i jeràrquica, ja que, a les dones, se'ns associa més amb el cos i allò natural. Hi ha aquesta tradició i jo crec que està molt arrelada i, per tant, és difícil de canviar. Alhora, és cert que, actualment, el màrqueting busca apropar-se als homes com a mercat de consumidors, això és evident i claríssim. Però aquest apropament es fa d'una manera molt diferent. Com deia Berger al llibre *Modos de ver*, dels anys 60, hi ha diferents codis de representació visual de la masculinitat i la feminitat. Els homes apareixen com a representació d'allò que ells poden fer, el poder que tenen –tant si és polític, com social, econòmic, físic o sexual–, i la feminitat d'allò que se li pot fer. Un és el subjecte i l'altra és l'objecte. Aquesta representació dicotòmica encara és força present a la cultura visual de la publicitat, la moda i la indústria de la bellesa que mira d'apropar-se al mercat masculí. El fet que els homes puguin arribar a consumir més o a cuidar-se més el cos no vol dir que es canviï la manera de representar-los ni la seva distribució simbòlica. De fet, els homes aristòcrates eren homes que es cuidaven moltíssim, duïen roba molt sofisticada, talons, perfums... aquesta figura sempre ha existit, però dins d'una classe social determinada. Ara es tracta d'arribar a més gent perquè hi hagi més consumidors.

El culte al cos de la societat actual, què explica d'aquesta societat?

Ens diu que hi ha una màquina productora de coses que es volen vendre i que la cultura visual és molt important. També explica que les fonts tradicionals d'identitat disminueixen i, per tant, no et sentis qui ets en funció del que ets, sinó de com estàs. L'important no és ésser sinó estar. Deixa clar que pensem més en aparentar que no pas en ser. Seria bo que la crisi servís per canviar-ho.

“Dismuntar el mite de la bellesa”

FOTOGRAFIA:
Yohanna Guerrero

Malgrat la importància de la cultura visual, creus que també hi ha una mirada crítica?

Sí, però és minoritària. Aquesta mirada existeix en grups conscienciats que tenen una perspectiva crítica, bé perquè ja se'ls ha col·locat en un lloc marginal, perquè no s'emmarquen dins d'allò més normatiu, ja sigui per la seva identitat sexual, de gènere o política, o bé perquè se n'han adonat i han desenvolupant una mirada i una pràctica crítiques, ja sigui des de l'activisme o des de l'art. Alhora, els discursos més hegemònics de la publicitat i la moda ho van absorbint i ho devaluen una mica. Per exemple, s'ha posat de moda la transsexualitat. Per molts sectors de la gent transgènere –no per tots– té un vessant crític, en canvi, vist des del punt de vista de la moda, no queda clar què volen comunicar fent servir models transsexuals. Jo crec que el missatge és, bàsicament: el teu cos és un artefacte, es pot transformar en el que tu vulguis, per tant, si consumeixes aquests objectes i productes que t'estem venent amb aquesta imatge que t'atrau, aconseguiràs arribar-hi.

Creus que, des dels sectors crítics amb la moda dominant, finalment, també s'acaben construint normes d'indumentària?

De moda i indumentària n'hi hagut sempre i sempre n'hi haurà. Existim vestits, de seguida hi ha un aparell de representació que ens cau a sobre. Per tant, sempre hi ha línies a seguir perquè, en el teu cos, sempre hi ha la representació visual d'allò que ets. La moda vol dir, senzillament, un canvi ràpid per incitar el consum. Per una banda, hi ha indumentària que és inevitable i, per l'altra, hi ha moda: un canvi molt ràpid d'estil, que t'obliga a seguir una màquina de consum i de producció molt ràpida. Quan es configura un grup, aquest vol crear el seu estil identificador perquè se'l reconegui i perquè els seus membres siguin reconeguts des de fora del grup. Això és difícilment evitable. Es creen unes

dinàmiques que acaben sent conservadores dins el propi grup. Ens fixem molt en les aparences, fet que és difícil d'evitar perquè vivim en aquests entorns urbans anònims on la classificació visual és molt immediata i inevitable. La primera classificació que fem és: dona o home.

–
“Fins i tot ens classifiquen abans de néixer, perquè podem visualitzar el sexe de la criatura a través de les ecografies”
 –

Fins i tot abans d'incorporar la indumentària, quan naixem, ja ens classifiquen com a homes o dones. Per tant, el nostre cos nu ja ens defineix...

És més, fins i tot ens classifiquen abans de néixer, perquè podem visualitzar el sexe de la criatura a través de les ecografies. Hi ha tot un aparell de reconeixement i categorització que va molt més enllà del que ens pensem. Jo vaig fer el treball de camp amb gent transsexual i vaig aprendre a no donar res per sabut o entès. La gent que posa de relleu com construïm les categories fa que ens adonem dels nostres propis prejudicis, que també poden afectar el judici que fem de nosaltres mateixos.

Tu has treballat com a model. Creus que emmirallar-se en els models físics condueix a una insatisfacció permanent?

A nivell corporal, l'existència d'aquests models intenta ge-

nerar enveja i gelosia. Es crea una imatge pública d'un professionals que cobren molts diners, que són desitjades... s'associa aquest estat ideal de glamur a un determinat producte i, aleshores, aquest producte és el que vols consumir per apropar-te a una imatge que va més enllà d'un cos i que arriba fins a l'admiració, l'hedonisme... La fantasia de la perfecció produeix monstres, es tracta d'una irrealitat que cerquem i no existeix. Alhora, genera una frustració personal constant, que ens porta a consumir tota mena de roba, gimnasos, correccions de cirurgia estètica. Saps els diners que mou aquesta frustració? És molt rendible. Més enllà dels trastorns de conducta alimentària, es produeix un estat permanent d'insatisfacció, ja que el màrqueting crea un desig de consum que no deixa d'alimentar-se. És molt difícil d'aturar perquè les imatges ens envaeixen i ens les creiem. S'ha de desmuntar el mite de la bellesa.

I quin és aquest mite?

És la promesa de la felicitat, d'allò que està per sobre de nosaltres, d'una cosa meravellosa i eterna... és una fantasia. Òbviament, és difícil deixar de fantasiejar, també ho necessitem, però actualment, la fantasia està molt dirigida, estem molt colonitzats visualment per determinades fantasies. Fins i tot, potser, tot això que estic dient ja està passat de moda...

Aquest mite de bellesa s'acompanya d'un model físic concret?

Hi ha una predominança de la pell blanca, els ulls blaus i el cabell ros. Hi ha una sobrerrepresentació de models rosses amb ulls blaus i del blanc. La bellesa és blanca, jove i prima. És irreal, no existeix.

Productes de neteja per fer net

La neteja no fa desaparèixer la brutícia, només la trasllada a les aigües residuals o als residus sòlids urbans. Molts articles comercials contenen productes sintètics que contaminen les aigües o els sòls i provoquen reaccions com asmes, picors i dermatitis a les persones.

Àngels Solé i Oriol Agulló

quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Bona part de les substàncies patògenes que arriben a les plantes depuradores a través de la xarxa de clavegueram tenen el seu origen en els productes detergents i de neteja que utilitzem a casa o a la feina. El pitjor és que les produïm nosaltres, tot i que sovint no en som conscients. Adquirim productes que no sabem l'efecte que tindran sobre l'entorn i dels quals desconeixem les millors mesures de prevenció que hem de prendre. En relació als productes de neteja, no podem valorar només el preu i la qualitat de la rentada. Hem de tenir en compte l'impacte ambiental que es genera després de fer-los servir. Per aquest motiu, si disposem d'informació sobre els productes que empren i fem servir productes que no siguin perjudicials per a l'entorn, gaudirem d'una salut individual més bona, evitarem l'efecte residual que fa que aquests productes perjudiquin la gent amb qui vivim i minimitzarem l'impacte que tenen en el medi.

No és més neta qui més neteja, sinó qui menys embruta

El producte de neteja més ecològic és el que no utilitzem. Per poder parlar de productes ecològics és necessari tenir en compte tot el cicle de vida del producte, des de l'extracció de matèries primeres, passant per la fabricació, l'embalatge i la distribució i l'ús del producte, fins arribar al final del seu cicle vital. Així mateix, el fet que siguem respectuosos amb el medi no té cap relació amb el fet que netegem malament. Actualment, disposem de productes de neteja amb etiquetes ecològiques que donen un resultat igual o millor que d'altres de la mateixa categoria. Disposar de més ingredients sintètics en la composició del producte o fer-ne servir una quantitat gran no equival a netejar millor. Cal que fem un ús correcte de les recomanacions de dosificació.

Els detergents concentrats són ben coneguts; es diferencien dels no concentrats perquè els segons no contenen rebliment, cosa que no aporta cap qualitat netejadora al detergent però sí que implica l'ús de més matèries primeres en la fabricació, el transport de

més volum i més pes i més residus que caldrà gestionar.

Així doncs, els millors productes són els que es basen en matèries primeres naturals, com més concentrats millor, amb envasos reutilitzables i amb més capacitat, que permetin estalviar embalatges i cost energètic en la fase de distribució.

Quins productes de neteja puc utilitzar?

Els millors productes de neteja que podem fer servir són els que elaborarem nosaltres mateixes a casa. A partir de vinagre, bòrax, llimona, aigua, etc., obtindrem els remeis casolans de sempre, que són iguals d'efectius que els productes convencionals. Si no volem optar per aquest tipus de productes, podem optar pels que disposen de certificació ecològica. En darrer terme, per tant, farem ús dels productes convencionals, però sempre llegint el que comprem, assegurant-nos de les condicions i les quantitats amb què els fem servir i evitant la utilització d'articles que continguin fosfats, formaldehids, paradiclorfenols, clorbenzols, parabens i tensioactius amb quantitats superiors al 5%.

Els millors productes són els que es basen en matèries primeres naturals i els que permeten estalviar embalatges i cost energètic en la fase de distribució

Si optem per fer servir productes comercials, és preferible que escollim els que tenen envasos de monomaterials –que són més fàcils de reciclar– i que evitem els envasos de PVC o d'altres plàstics halogenats. D'altra banda, cal evitar la neteja en sec, ja que la majoria de dissolvents, com el percloroetilè, són tòxics. Els articles que adquirim han de disposar d'informació relativa a la seva perillositat quan es barregen amb altres productes de ne-

IL·LUSTRACIÓ:
Françòis Pagès

teja, han d'indicar la dosi màxima adequada per reduir l'impacte ambiental, els pictogrames de perillositat, etc. Finalment, un darrer aspecte important

és el broc per on s'aboca el líquid: si fem servir brocs amb dosificadors, estalviarem producte, diners i embalatges.

Ecoball, una alternativa als detergents -
Arxiu Albert Garcia

Taller sobre la "Neteja ecològica a la llar" organitzat per Trèvol i Barnamil -
Àngels Solé

Consells per fer una neteja més ecològica

Detergents

Els detergents han de ser biodegradables en un 90% obligatòriament. No obstant això, aquest marge del 10% continua essent perjudicial per al medi natural. Els detergents líquids solen tenir una efectivitat inferior a la de les seues homòlegs en pols perquè, en aquests primers, no hi podem incorporar ingredients com les zeolites, els fosfats i certs agents blanquejants. Si bé els detergents concentrats líquids són preferibles perquè generen menys residus, les fabricants intenten compensar la dificultat d'incorporar els components esmentats augmentant la concentració de tensioactius a la fórmula.

Rentadora

Rentem la roba perquè està bruta? Sovint, si s'estén una estona a l'aire lliure n'hi ha prou per treure olors. Si no tenim cap més alternativa que fer una rentadora, sempre la farem amb una càrrega plena, a una temperatura de 30 graus i amb el detergent en una dosi justa, ja que, per més detergent que hi posem, la roba no quedarà més neta. Si volem estalviar detergent, omplirem només la meitat de la dosi amb deter-

gent, una quarta part amb carbonat o bicarbonat sòdic i, si la roba està molt bruta, hi afegirem bòrax, que ens ajudarà a treure les males olors i a donar brillantor a la roba. Amb la roba blanca, podem posar mitja llimona dins d'un mitjò, que ens deixarà la roba més blanca i suau. Sobretot, cal que controlem l'ús i l'abús de suavitzant, ja que aquest producte és molt nociu per a l'ambient i per a la nostra pell. Tampoc no és recomanable la utilització de productes anticalç per a les rentadores; si fem una rentadora amb un got de vinagre a 60 graus cada tres mesos, ens estalviem aquest tipus de productes. Si estem pensant a comprar una rentadora, cal tenir en compte que hi ha rentadores bitèrmiques, amb dues entrades d'aigua, una de freda i l'altra de calenta, que ens permeten estalviar entre un 80 i un 85% de l'energia consumida quan escalfem l'aigua, reduir un 25% el temps de la bugada i estalviar energia.

Llevataques casolà

És eficaç per a molts tipus de taques: cafè, herba, suc de fruita, perfum, suor, melmelades, cremes solars, rovell d'ou, te, orina, vi, cervesa... Cal barrejar aigua

freda i vinagre blanc a parts iguals i afegir-hi unes gotes d'olis essencials d'herbes aromàtiques (espígol, romaní, etc.) per potenciar l'olor. Cal que apliquem aquesta barreja sobre la taca amb un pot amb vaporitzador i deixem la roba en remull amb aigua freda.

Netejadors de miralls

Una tassa de vinagre blanc, una tassa d'aigua, mitja culleradeta de sabó ecològic o làmines de sabó natural i de tres a vuit gotes d'oli essencial, per exemple, de lavanda. Cal omplir l'ampolla polvoritzadora i barrejar els components. El vinagre es volatilitza molt ràpidament i l'olor desapareixerà. Ho haurem d'eixugar amb paper de diari.

Netejadors per a qualsevol superfície

Dues cullerades de bòrax, aigua calenta, una quarta part de culleradeta de sabó natural o ecològic. Primer, cal barrejar-ho amb l'aigua calenta. Un cop dissolt, hi afegirem el sabó. Ho abocarem tot en una ampolla polvoritzadora i ho deixarem reposar entre un i dos minuts, abans de fregar amb una esponja.

Substàncies perilloses habituals en els productes de neteja

Acetona: Neurotòxic irritant de la pell i dels ulls. Pot causar problemes de fetge i de ronyó i també pot afectar el fetus.

Àcid fosfòric: És extremadament corrosiu, pot irritar i cremar els ulls i la pell. Pot afectar el fetge, el sistema nerviós central i el sistema gastrointestinal.

Etoxilat nonilfenol: Els fenols de nonil són disruptius hormonals i alguns contenen traces d'òxid d'etilè, un cancerígen conegut.

Clorur de metil: És carcinogen, neurotòxic i tòxic per al sistema reproductor. Inhalat, pot afectar especialment el fetge, el cervell i el cor.

Monoetilamina: Aquest químic pot afectar negativament el fetge, el ronyó i l'aparell reproductor i causa depressions. La seva inhalació a altes concentracions pot provocar marejos. També es pot absorbir a través de la pell.

Morfolina: És corrosiva, pot afectar especialment la pell, els ulls, el fetge i el ronyó. La seva exposició a llarg termini pot produir bronquitis. En combinació amb altres substàncies, pot formar nitrosamines, que són cancerígenes.

Naftalina: És tòxica per a l'aparell reproductor. Es transporta a la placenta i pot afectar la sang. Pot perjudicar el fetge i el ronyó, afectar la còrnia i provocar cataractes.

Para-diclorobenzè: Aquest pesticida volàtil és de la mateixa família química que el DDT. És sospitós de ser cancerígen i causar problemes als pulmons, al fetge i als ronyons.

Sodi dicloro isocianur dihidrat: Irritant respiratori, de la pell i dels ulls. Pot afectar el fetge i el sistema gastrointestinal. És tòxic per al sistema nerviós.

Toluè: Pot afectar el fetge, els ronyons i el cervell. És tòxic per a l'aparell reproductor i afecta especialment el fetus.

Trementina: Pot provocar al·lèrgia i afecta especialment el ronyó i el sistema nerviós central.

Xilè: Té efectes neurotòxics importants, com la pèrdua de memòria. Pot afectar negativament el fetge, els ronyons i el fetus en vies de desenvolupament.

Resistències

FOTOGRAFIA: Dani Lagarto Fernández

Vivir a Palestina no és fàcil. Ser dona i viure a Palestina, encara ho és menys.

Els mitjans, podrits, ens venen una imatge falsa i morbosa. L'altra Palestina, la real, s'ha de veure amb els propis ulls. Vaig tenir la sort d'anar-hi i de poder impregnar-me d'aquesta terra i de les que, sens dubte, són les seves protagonistes, les dones. Elles lluiten per construir una societat palestina civil i democràtica, per resistir la dura militarització de l'ocupació, per enfortir les dones perquè s'involucrin en el terreny polític, econòmic i social, per fer front a l'hegemonia patriarcal i els corrents fonamentalistes i per canviar i donar educació a la gent a qui s'ha negat aquest dret. I sobretot, lluiten per canviar la mentalitat i les consciències dels joves, que seran els que *-inxal-lah-* aixecaran el país quan Palestina sigui lliure.

Palestina és la Fátima, que cada dia ha de creuar un *check-point* de camí cap a l'escola, que s'obliga a no tenir por dels soldats i a plantar-los cara perquè no aconseguixin el que volen: "Que els palestins oblidem que som persones i que tenim el dret de ser lliures. Perquè no ens treguin la dignitat i perquè no ens usurpin la humanitat".

Palestina són la Najwa, l'Um-Ali, la Nour... mares i pilar de la família palestina, les que vetllen pels seus mem-

bres i traspassen la consciència nacional i la identitat a la mainada, tot aquell seguit d'històries narrades de temps passats, de Haifa, d'Acre, de Safad, de Jafà, de Jerusalem, de camps d'oliveres i terres fèrtils que elles els xiuxiuegen a cau d'orella des que són petits, perquè no oblidin.

I és així, si preguntes a qualsevol infant d'un camp de refugiats d'on és, et dirà amb exactitud el poble d'on va ser expulsada la seva família. Ell no hi ha estat mai, però l'ha sentit, l'ha dibuixat 1.000 vegades, l'ha imaginat 1.000 vegades, l'ha somiat i el seguirà somiant. Sempre. Palestina és l'Amal, que viu en una casa a mig construir, amb el marit a la presó i el fill malalt. Cada matí, juntament amb altres dones, posa una parada al costat d'un *check-point* i ven carabassons i albergínies davant els nassos dels soldats. Aquesta és la seva forma de resistir. Palestina són totes aquestes dones que, des de la penombra i sense ser cobertes pels mitjans, juguen i sempre han jugat un paper clau per la causa palestina; les que donen una lliçó de fortalesa, dignitat, supervivència i resistència al nostre món hipòcrita, una lliçó que, els que hi hem estat, no oblidarem mai.

Laila Serra Badran

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Manu Brabo recupera la llibertat després de 44 dies de captiveri

El fotoperiodista *freelance* Manu Brabo va ser alliberat del seu captiveri a Líbia el 18 de maig. Les autoritats fidels a Moammar al-Gaddafi el mantenen pres, juntament amb unes altres tres companyes de professió, dues d'origen nord-americà i una anglesa. Les seves detencions es van produir el 4 d'abril al front de guerra situat entre les ciutats de Brega i Ajdabiya, indret des d'on van ser traslladades a una presó de Trípoli, sota l'acusació d'entrada

il·legal en territori llibi, amb l'argument que havien accedit al país per la zona controlada pels rebels. A partir d'aquell moment, van viure 44 dies immerses en una espiral d'interrogatoris i cel·les d'aïllament, fins que van ser condemnades a un any de presó i a pagar una multa de 154 dòlars. Finalment, però, després d'intenses gestions diplomàtiques, es va acordar retirar la condemna contra les acusades si aquestes eren repatriades als seus països d'origen. Així es

van succeir els fets fins que va arribar l'alliberament, un dia després del judici, moment en què van ser lliurades a les ambaixades respec-

tives. A partir d'aquest moment, Brabo va romandre al domicili de l'ambaixador espanyol a Líbia. L'endemà, va ser conduït a la frontera amb Tunísia, on va ser acollit per l'ambaixada de l'Estat espanyol a aquest país, abans d'embarcar en un avió, ja de tornada cap a casa. Tan sols aterrar a l'aeroport de Barajas, Manu Brabo va oferir una roda de premsa, on va relatar -visiblement emocionat- alguns dels passatges del seu malson. Segons les declaracions recollides

pel diari basc *Gara*, el fotògraf asturià va explicar que la detenció va tenir lloc després que les milícies rebels les abandonessin, en presenciar des de primera línia un atac de l'exèrcit gaddafista. "Ens vam deixar allà", va afirmar Brabo. També va recordar Anton Hammerl, el periodista sud-africà que va morir presumptivament durant el mateix episodi, i va narrar l'instanc que el van poder veure, després de l'atac, "amb el cos inert i ferides gravíssimes". DAVID BOU

LIBERTAT D'EXPRESSION

Nova ofensiva del PP contra els mitjans que parlen en català

El PP ha obtingut la majoria absoluta al parlament de les Illes Balears i ja pot fer realitat l'amenaça que va llançar abans de les eleccions. El seu candidat, José Ramón Bauzá, va dir que, després dels comicis, procediria al tancament de RTV de Mallorca i a l'acomiadament de la seva plantilla. Davant d'aquestes declaracions, el 20 de maig, la recent creada Societat Catalana de Lliure Opinió (SOCALL) va publicar anuncis a la premsa on es podia llegir: "Demaneu al PP que renunciï al tancament de MALLORCA TV, únic mitjà de comunicació de proximitat al ciutadà (...) i que permeti la lliure comunicació en llengua catalana". El 19 de maig, l'assemblea de Dissidents va protagonitzar una acció de protesta contra les intencions del PP davant els estudis de l'emissora Ona Mallorca. Portaven cartells on es podia llegir: "La informació no és un negoci. No al tancament" i "Pròximament TV / Ràdio (M)orta". XAVI MARTÍ

MITJANS PÚBLICS

Les plantilles de TV3 i Catalunya Ràdio voten el pla d'ajust

Les plantilles de TV3 i Catalunya Ràdio van votar, la setmana passada, la proposta presentada per la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), que consisteix en un paquet de mesures que pretenen convertir el grup en una única societat de mitjans, reduir un 5% els salaris de la plantilla i el possible trasllat de Catalunya Ràdio a Sant Joan Despí, tot plegat amb el pretext de disminuir la despesa i reduir el dèficit. A TV3, la votació va permetre aprovar el paquet de mesures amb un 63,37% de suport, mentre que, a Catalunya Ràdio, on el comitè d'empresa no havia arribat a un acord amb la direcció, els resultats de la votació han estat contraris a l'aprovació del pla d'ajust, amb un 55,82% en contra i un 41% a favor. D.B.

TELEVISIÓ

Intereconomia intenta tergiversar l'acampada de Barcelona

Al'acampada de la plaça Catalunya de Barcelona, hem pogut veure una forta presència de mitjans de comunicació. Un d'aquests, Intereconomia, ha optat per fer les seves cròniques de manera camuflada perquè la població no l'identifiqui. L'objectiu: manipular. La nit del 19 de maig, un vehicle sense logotips va instal·lar una càmera al costat de les fonts de la plaça; la presentadora portava

un micròfon també sense logotips. Un noi amb pantalons de pinça, camisa blanca i bufanda blanca -al més pur estil de la militància de les Noves Generacions del PP- acompanyava la presentadora. Va començar la connexió en directe amb el programa *El Gato al Agua* i el noi va ser presentat com a participant "espontani" de les protestes. La presentadora tenia pactades les preguntes amb el noi: "Creus que hi

ha d'haver un tomb electoral per fora el govern i aconseguir que l'economia creixi i s'aconsegueixin nous llocs de treball?". Alguns testimonis de l'escena van passar a l'acció i va cridar: "Aquesta entrevista és un muntatge!". També van fer ganyotes a càmera. La connexió es va tallar després que el presentador, des de l'estudi, acusés les manifestants de poc democràtiques. JESÚS RODRÍGUEZ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos! CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zientzia i Zpirtu.

Ralf Reinders y Ronald Fritsch

M2J

Conversaciones sobre los Rebeldes del Hachis, el secuestro de Lorenz y la cárcel

Repartint bombons de merengue als atracaments bancaris el Moviment 2 de Juny trencà els tòpics de la lluita armada, però va realitzar accions d'envergadura com el segrest del candidat de la CDU a l'alcaldia de Berlín

ISBN 978-84-92559-33-6 | 208 pàgines

www.viruseditorial.net

Aquest Juny, tornen les barraques!

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

 SUSCRÍBETE DESDE 25€

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SÍRIA I PALESTINA · LA REPRESSIÓ SAGNANT DE LA COMMEMORACIÓ DE LA 'NAKBA' SACSEJA EL TERRITORI SIRIÀ SOTA CONTROL ISRAELIÀ

L'esperança arriba al Golan ocupat

Marc Font
Majdal Shams

L'assassinat de quatre dels refugiats palestins que van decidir creuar la frontera de Síria a Israel per commemorar la *Nakba* (catàstrofe) el 15 de maig ha tornat a posar al primer pla de l'actualitat els alts del Golan, una regió muntanyosa de Síria ocupada per l'exèrcit hebreu des de la Guerra dels Sis Dies (1967). Majdal Shams, el principal poble sirí de la zona sota control israelià, ha recuperat la tranquil·litat després de la matança, però les seves habitants es mostren convençudes que van viure un dia històric i que la situació mai no tornarà a ser la mateixa. "Els palestins ens van mostrar el camí, perquè Israel està preparat per lluitar contra aixecaments violents però no sap reaccionar ni combatre la resistència no violenta", comenta un dels responsables de l'ONG local Golan for Development, Fawzi Hussein.

La creació de l'Estat d'Israel va convertir en refugiades 750.000 palestines, i avui ja sumen uns cinc milions

El 15 de maig, milers de refugiades palestines provinents de Síria, on el col·lectiu suma gairebé mig milió de persones, es van desplaçar fins a Majdal Shams, el poble on se situa la frontera entre el territori sota administració de Tel-Aviv i el que està gestionat per Damasc. Després de creuar els centenars de metres de la zona teòricament desmilitaritzada sota control de l'ONU -en realitat, és un terreny ple de mines antipersona, on els soldats israelians s'endinsen sense limitacions-, prop de 100 manifestants van decidir tirar a terra una part de la tanca que marca la frontera i entrar al poble sirí. Els militars van reaccionar amb violència i van matar quatre persones, a banda de ferir-ne diverses més.

Les refugiades, que també es van manifestar a la frontera libanesa -on les forces israelianes van causar deu morts-, al *check-point* d'Erez (Gaza) i Qalàndia (Cisjordània), entre d'altres punts, reivindicaven el dret del retorn, reconegut internacionalment però que no s'ha aplicat des de fa 63 anys. La

Protesta del dia de la 'Nakba' a Majdal Shams, un poble situat al Golan sirí ocupat

creació de l'Estat d'Israel, el 1948, va provocar que prop de 750.000 persones palestines es veiessin obligades a abandonar les seves cases i poblats i es convertissin en refugiades. És el que la població àrab coneix com la *Nakba*. Avui, les palestines desplaçades ja sumen gairebé cinc milions de persones i es reparteixen entre Jordània, Gaza, Cisjordània, Síria i el Líban.

De la por a l'orgull

Una dona que s'està construint una casa molt a prop de la tanca, Frial Mahmoud-Maray, confessa que inicialment va témer per una possible venjança de l'exèrcit israelià. "Tenia por que bombardeguessin o ataquessin Majdal Shams, però després em vaig sentir orgullosa del que van fer els palestins. Van ser molt valents i la veritat és que em van venir ganes de creuar la tanca i poder anar a Síria, la meua pàtria, però ens hem de quedar per resistir l'ocupació", explica. I és que les 20.000 sirianes que resideixen al Golan ocupat, la majoria de religió drusa, tenen prohibit viatjar a la seva terra, de la mateixa manera que les seves compatriotes no poden entrar a l'Estat d'Israel.

La gent de Majdal Shams s'esperava la presència de milers de refugiades a la frontera, però Salman Fakher El-Deen, coordinador

d'Al-Marsad, una ONG dedicada a la defensa dels drets humans, reconeix que, per a ells, va ser "una sorpresa" que 100 persones creuessin la tanca i arribessin al centre de la vila. Després de la matança, Salman Fakher va fer de mediador

Als alts del Golan, només hi ha sis municipis poblats per gent autòctona i més de 30 assentaments de colons jueus

entre les manifestants i els soldats per permetre que les primeres tornessin a Síria sense una nova intervenció violenta de l'exèrcit.

Un territori estratègic

La Guerra dels Sis Dies va suposar que Israel ocupés bona part dels alts del Golan, un territori amb unes reserves d'aigua molt importants i estratègicament clau, gràcies a les seves muntanyes altes (té nombrosos cims de més de 2.000 metres) i a la proximitat amb la frontera libanesa. L'ocupació de fa

44 anys va comportar la fugida de 130.000 sirians i sirianes i, actualment, només hi ha sis municipis poblats per gent autòctona (amb una població de 20.000 persones) i més de 30 assentaments que sumen 18.000 colons jueus.

"La nostra presència aquí no agrada als israelians perquè ells volen el nostre territori, però sense àrabs. No votem (van rebutjar la ciutadania israeliana i tenen l'estatus de residents permanents), però defensem el nostre dret de viure a la nostra terra i cuidar dels recursos naturals que tenim", explica Salman Fakher, que afegeix que Israel ha de tenir clar que, mentre mantingui l'ocupació "no hi ha cap opció que arribi la pau amb Síria".

Amb la vista a Síria

Les habitants de Majdal Shams segueixen, expectants, les notícies que els arriben de Síria i, majoritàriament, donen suport a les demandes de les manifestants contra el règim de Bashar al-Assad. "Aquesta revolució també és la meua, perquè Síria és la meua pàtria i el que hi passi també m'afecta. Els nostres compatriotes han dit prou, ja no volen viure més sota un règim dictatorial. Des d'aquí, desitgem que arribi la llibertat i la democràcia a Damasc", apunta Fawzi

Hussein. Hussein, com Salman Fakher o Frial Mahmoud, es mostra esperançat que els canvis que està vivint el món àrab també arribin a Palestina i els alts del Golan. "Més llibertat significarà més revolució i més revolució ha de comportar el final de l'ocupació, tant aquí com a Cisjordània i Gaza", opina Fawzi, que lamenta les matances de manifestants al sud del seu país. Tots

"Més llibertat significarà més revolució i més revolució ha de comportar el final de l'ocupació", opina Fawzi Hussein

tres desitgen poder moure's sense les limitacions actuals i trepitjar els carrers de Damasc, quelcom que no fan des de fa dècades. De moment, però, aposten per reactivar les accions de resistència no violenta com l'eina més eficaç per combatre l'ocupació. En un territori tan poc poblat, plantejar-se una altra opció seria un suïcidi.

MARC FONT

, impressions

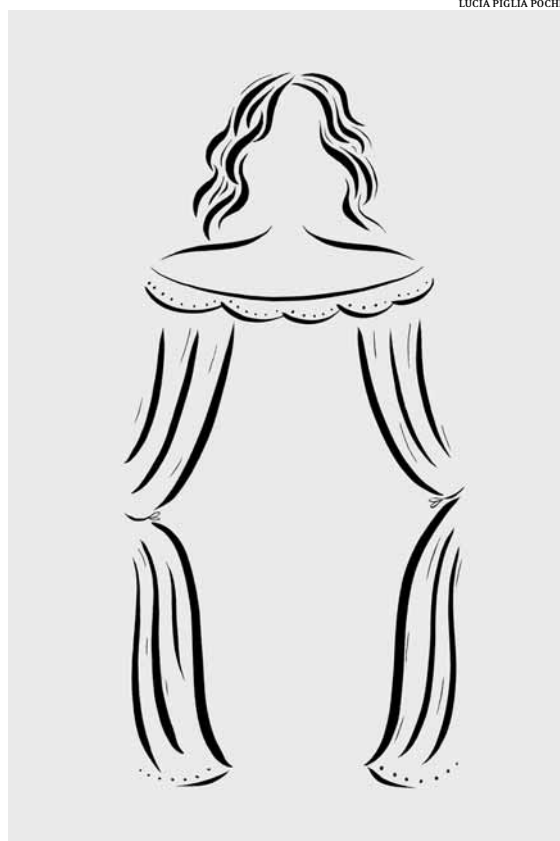
Glòria Casas Vila · Activista feminista
opinio@setmanaridirecta.info

Els 5 anys de la DIRECTA des d'una perspectiva feminista

“Indigneu-vos!”. Fa uns mesos que, per una banda i una altra, no paro d'escoltar aquesta exclamació, que em sembla d'allò més encertada perquè és el què fa falta a la majoria de la població endormiscada mentre ens estan robant els pocs drets socials adquirits a base de lluites ferotges. Sobrevivim a la destrucció del mínim estat social amb molt poca indignació generalitzada, sent testimonis del triomf del capitalisme *salvatge* (una redundància, ja que mai ho ha deixat de ser). A aquest s'hi adjunta des de temps encara més remots el patriarcat *salvatge*, que tampoc no ho ha deixat de ser mai, i aquí també estem perdent i reculant en molts fronts de lluita guanyats per les conquestes feministes, conquestes fàcilment reversibles, ja que els drets de les dones són fràgils, precaris i els hem de defensar dia

Qui cregui que exagero potser que reflexioni si no està reproduint l'antifeminisme

sí, dia també. Si la població s'indigna poc amb les retallades a tort i a dret, encara s'indigna menys amb la subordinació que patim les dones: la violència masclista és el nostre pa quotidià, un gravíssim problema social estructural que s'intenta encobrir amb tot tipus de justificacions (per posar alguns exemples, del mite de les “denuncies falses” fins a l'actual tractament politicomediàtic del cas Strauss-Kahn). La pobresa i la precarietat

LUCIA PIGLIA POCHI

laboral són més que femenines, la nostra salut està pels terres mentre fem tot tipus de malabarismes per assegurar de manera gratuïta el treball domèstic, familiar i de cura; les nostres ciutats estan plenes de publicitats sexistes degradants que venen els nostres cossos com pura mercaderia; i malauradament un llarg etcètera.

Resulta que fa unes setmanes vam anar amb unes amigues al concert de celebració dels cinc anys de la DIRECTA. Vam entrar animades i vam sortir-ne molt sorpreses, però no en el bon sentit de la paraula. Sorpreses de veure com un dels grups musicals posava a primera fila de l'escenari un parell de dones en el més pur

estatut d'objectes sexuals. No entraré en la qualitat artística d'elles i dels altres, si no més aviat en la tendència generalitzada a utilitzar els cossos (hiper)sexualitzats de les dones com a reclam de tot tipus d'espectacles, des de la publicitat fins a l'esport, passant per la música i “la política”, la política dita d'esquerres i alternativa també. Jo no veig ni una engruna de transgressió en posar els atributs sexuals femenins a primer pla, al contrari, és ben bé el què s'espera de nosaltres: ser éssers abans que tot sexual(itzat), complaents i somrients, amb poca roba, no protagonitzant quelcom com a éssers amb idees en comptes de com a carn de canó per alimentar els fantasmes sexuals masculins... Com pot ser que la cosificació sexual de les dones formi part d'un concert de la DIRECTA sense que ningú en digui ni piu? Quina vergonya escoltar *Bella ciao* amb aquest espectacle per a mascles, vaig pensar mentre em preguntava què hauria pensat qualsevol partidana antifeixista, dones lluitadores de les quals en sabem ben poc, si no és que elles sí que van transgredir el rol que se'n esperava i que han estat proscrietes per la historiografia oficial (androcèntrica, com totes les ciències).

Una controvèrsia d'aquest tipus està a l'ordre del dia avui a Itàlia, degut a la denúncia de Lorella Zanardo, l'autora del documental “Il corpo delle donne”, sobre l'especulació que fan els mitjans de comunicació italians de les dones: Lorella està vivint una forta ofensiva pel fet d'haver criticat les *velines* que mig despullades duen els fulls informatius als homes amb corbata que seriosament els explicaran a l'audiència.

Tot plegat em va fer pensar també en els tallers sobre pornografia d'aquell grup d'homes profeministes nord-americà, els MAP (Men Against Pornography). Explicaven com s'havien adonat que allò que realment està en joc en el porno no és el sexe sinó la dominació, i quan en els seus tallers intentaven imitar les postures corporals i les expressions facials de les dones en dites revistes i pel·lícules esdevenien ridícules per als homes, perquè allò “sexy” en la pornografia té a veure fonamentalment amb la subordinació de les dones. Igualment crec que hauria semblat penós col·locar en el concert dos homes amb minifaldilles, lligues i sostenidors en primer pla, però en canvi posar-hi dues dones és d'allò més “normal”.

Estic farta d'haver d'empassar-me tantes dones en pilotes cada dia a cada cantonada, i ara resulta que tampoc podem queixar-nos quan aquest mateix xou patriarcal es repeteix en ambients anomenats “alternatius”, sinó serem titllades de “feministes reprimides antisexe” i, és clar, hem de ser complaents amb els “camarades” masculins i afirmar que tot això “ens encanta”, que són dones “apoderades” i que és una qüestió de llibertat individual i de “revolució sexual”: qui pensa això, realment no ha entès res!

I als que creguin que l'espectacle va ser d'allò més *estupendo* i que jo exagero, doncs potser que reflexionin si no estan reproduint la *moralina* antifeminista de sempre (exagerades, histèriques, mentideres...). I com diu l'activista feminista francesa Christine Delphy: “Quan una feminista és acusada d'exagerar, és que està en el bon camí”.

Jaume Delclòs i Ayats · Veí de Gràcia
opinio@setmanaridirecta.info

Plaça Catalunya: l'espai de la il·lusió

El 15M serà més recordat que no pas el 22M. La ciutadania ha dit prou. La gent ha pres el carrer. Hem començat a caminar. Caminem amb la simplicitat de tothom. Estem recuperant la il·lusió, entre els joves i els no tan joves. Totes i tots som representants.

Tenim un sistema de partits, i uns partits, al seu propi servei i al servei de les corporacions privades. Uns mitjans de comunicació al servei d'aquestes corporacions

privades i els seus partits. Un expresident que només sap criticar la “cultura del no” i ara crítica “després de la indignació, què?”. Una Guàrdia Urbana que quantificava en 800 les persones a Plaça Catalunya quan volien dir 800 *secretres* i 7.000 concentrades. Mentre a València desconnectaven les *webcam* en la manifestació en defensa de TV3, a la ciutat a Barcelona desconnecten la de Plaça Catalunya i cap partit es queixa. Senyors i senyores polítics de

partits, vosaltres mateixos ens indigneu.

Hem decidit sortir al carrer i dir prou. Prou d'humiliacions. Prou de la connivència del poder polític-partidista amb el poder econòmic-financer. Prou retallades socials en nom de la crisi. Prou d'un sistema de democràtics de partits al servei del capital. Prou de destruir les institucions públiques de la ciutadania per interessos partidistes. Prou del poder del capital, bancs i les seves corporacions, que des-

trueixen les nostres vides i el planeta. Prou!

Ja fa temps que ho hem entès i ara diem prou. Si volem que ens respectin. Si volem decidir el nostre futur com a poble. Si volem construir una societat justa. Si volem recuperar el pols de la nostra vida, ho hem de fer el poble, les ciutadanes i els ciutadans. Vosaltres no ens representeu, esteu més interessats en els vostres interessos personals i de partit que en la gent. Si volem recuperar el poder, el nostre futur,

la gestió i el control del sistema financer han de ser públics o autogestionats per la ciutadania: bancs públics amb participació i control social. Necessitem serveis públics que, encara que sembli redundant, han de ser gestionats i controlats pel sector públic i amb vocació de servei públic i al servei de la ciutadania.

Aquest moviment no s'acaba el 22M, que ningú s'equivocui. Comencem a construir poder popular. L'esperna de la il·lusió ja crema!

Santiago López Petit · Membre d'Espai en Blanc
opinio@setmanaridirecta.info

Que se'n vagin tots!: construïm el nostre món

RAQUEL LEIVA

La frase "Això és el que n'hi ha" era la consigna capitalista que des de fa anys marcava sobre els nostres cossos el triomf del neoliberalisme. Als hospitals, a les escoles, a les fàbriques... davant de qualsevol reivindicació la resposta sempre era la mateixa: "Això és el que n'hi ha". És a dir, callar, obeir, abaixar el cap... perquè el que ve segur què és pitjor. La sensació d'impotència generalitzada se'n anava ficant a dins com un cuc que ens menjava fins les mateixes ganes de viure. Per què lluitar? Contra què? Què faig jo sol?

Mentrestant, a poc a poc, creixia el malestar. La indignació i la ràbia per veure dia a dia com les nostres vides eren triturades, convertides en un mocador de paper d'usar i llençar. Mentre el món àrab s'encenia. I, de cop, el que semblava impossible ha succeït. El meu malestar és també el teu, i el teu... la politització del malestar fora dels codis tradicionals ha permès travessar l'*impasse* en el que estàvem. La meravellosa frase "Democràcia real ja" ha estat un bon iniciador de la rebel·lió. És només un crit, i un crit no s'ha d'explicar. Un crit de fàstic contra aquest món i, a

la vegada, un crit ple de vida que tapa la boca a tots els polítics, que interromp el seu monòleg, que els enfonsa com a farsants.

En prendre les places en un deliri col·lectiu que trencava el sentit comú -el sentit comú com el Pep Consciències seguia dient-nos "per què?"- és el carrer qui parla. Nosaltres. Aleshores veïem que no ens fan falta banderes per identificar-nos. Som senzillament els que diem "Ja n'hi ha prou. Volem viure". I sabem que el voler viure no és meu sinó que el comparteixo en el somriure còmplice del que ensopega amb mi en una plaça a vessar, en l'alegria d'estar juntes. Què és la Puerta del Sol? Què és la Plaça Catalunya? Què són tantes i tantes places obertes? Un espai d'anonimat, un forat negre. L'autoorganització de la força col·lectiva. La invenció concreta i pràctica de *un altre* món. D'una altra forma de viure, de pensar, i d'estimar. Això és el que fa més por al poder ja que no pot controlar-lo. Aquesta força de resistència i creativitats que s'expressa en les nombroses frases inventades, a les converses i discussions, a assemblees multitudinàries, a les cuines, a cada

racó. Encara que introdueixin policies per detenir-nos quan els convingui. O periodistes per preguntar-nos: "què voleu? qui són els vostres portaveus?" O experts i tertulians, pensadors barats d'estar per casa, pagats per desactivar qualsevol força col·lectiva que pugui néixer. No. Mai sabran qui som. Per això tremolen. Ells. Ells, els mateixos que ens han declarat il·legals a qui hem pres les places. No sabran qui som però tampoc sabran què volem. Nosaltres no hem de donar alternatives. I això no és prova de debilitat si no de veritable força. Les alternatives són sempre trampes perquè es donen dins del que hi ha i, en canvi, nosaltres rebutgem el que hi ha. *El que volem és el que ja fem*. El que volem és que el món que ja hem obert a cada plaça es propagui com un vent de llibertat. A les places preses les paraules tornen a tenir el seu autèntic significat: dignitat, rebel·lió, nosaltres... i aleshores l'Estat dels Partits se'n mostra com una pellofa buida completament deslegitimada.

Molts ens preguntem ara com seguir. En realitat és fàcil perquè amb la plaça presa tot es fa molt simple.

Hem de prosseguir aquest buidatge de les institucions que organitzen la submissió i explotació de les nostres vides. Hem de defensar les nostres consignes, "ningú no ens representa", "no som mercaderies"... fins el final perquè en això ens va la vida que hem conquerit aquests dies. Deixem que aquest poder destituent que hi ha en nosaltres actuï com la pluja incessant que xopa la terra. Però siguem astuts. Sabem que la lluita serà llarga i que tancar-nos en una bombolla significaria la fi del moviment. Construïm una *estratègia d'objectius* a partir de tots els debats haguts que ens permeti articular millor el crit de ràbia que som, que ens permeti sostenir la paraula que ja hem pres. No oblidem, no obstant, que una estratègia d'objectius no es negocia, sinó que s'imposa per la força de la seva radical simplicitat i mitjançant l'acció directa. Per això les places han de desbordar-se i fer-se contrapoder. S'acostuma a dir que es fa camí en caminar. No és veritat. El camí es fa fugint del camí. Recordem sempre que el que ens defineix és l'obscura potència de la vida i el que ens uneix és la força de l'anonimat.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Miners a la Vila Olímpica

Gabriel Colomer

Entre el 10 i el 12 de maig va tenir lloc a l'Hotel Arts de Barcelona un congrés on les més importants empreses mineres del món presentaven els seus resultats i projectes a possibles inversors o socis. Molt il·lustratiu de les pràctiques d'aquestes companyies va ser el comportament d'un dels agents de seguretat a la inauguració de l'esdeveniment qui, quan un reduït nombre de ciutadanes va intentar oferir als assistents una visió complementària dels resultats de les activitats mineres, va dir amb un fort accent rus: "Esto en mi país no estaría pasando".

Efectivament. Als països que pateixen intensament els impactes ambientals i socials de la mineria, les protestes solen ser criminalitzades i els activistes considerats terroristes. A casa nostra, en canvi, encara que la marca Barcelona aculli a responsables de greus violacions dels drets humans en hotels de cinc estrelles, la ciutadania està relativament protegida per les garanties de l'estat de dret. Però si no fem servir els nostres drets i guardem silenci davant les injustícies, a més de perdre'ls ens convertirem en còmplices d'aquells que prefereixen que regni la llei del més fort.

Prenguem-ne exemple

Tatiana García Lozada, Terrassa

"El canvi climàtic té, dins dels impactes més importants, canvis en la intensitat, temps i distribució geogràfica de les precipitacions i canvis en la freqüència, intensitat i durada d'esdeveniments climatològics extrems com ara sequeres, inundacions i tempestes tropicals" (IPCC 2007; RIMISP 2009; World Bank 2009).

L'hivern interminable que castiga Colòmbia des del 2010 i que ha deixat després els pitjors inundacions de la història del país és un exemple d'això. Milions de damnificats i milers de milions en pèrdues materials s'acumulen en un desastre que alenteix el creixement econòmic i social de la nació. La trista ironia és que encara que cap recurs tècnic modern no ha aconseguit trobar-hi una solució, uns avantpassats dels colombians, els sinús, sí que ho van aconseguir. Es tracta d'un poble indígena prehispanic que habitava els departaments de Córdoba i Sucre, a la zona nord-occidental de Colòmbia (avui dia dos dels departaments més afectats), i que van convertir el problema de les inundacions en una oportunitat. Eren experts enginyers hidràulics que a partir de la construcció de sistemes de reg durant gairebé dos mil anys van convertir 600.000 ha de terra inundable en zones de cultiu.

Aquesta manera de créixer amb la naturalesa va atorgar als sinús una xarxa fluvial de comunicacions i una sortida eficient als excessos de cabal dels rius San Jorge, Sinú, Cauca i Magdalena. No ens podem oblidar que els avantpassats són part del nostre coneixement i sense ell no hi ha progrés.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Les paraules de Sebastià Salellas són més actuals que mai

En un moment de gran trasbals social, de moviments que reclamen democràcia, d'eleccions amb les quals molta gent no se sent identificada, arriba el III Memorial Salellas, ja que les paraules sàvies mai no moren

Després de tres anys d'absència de l'advocat Sebastià Salellas, les seves paraules encara ressonen amb força: "Prou de cinisme per part de la societat; treballem tots plegats per resoldre aquest problema, ja que no es tracta d'un joc de lladres i policies ni de moros i cristians ni tampoc de jutges i advocats. Es repeteix la qüestió de poder sobreviure amb el pensament que som un poble, unes persones i uns ciutadans".

Susanna Fulcarà i Sebas Parra
expressions@setmanaridirecta.info

Sebastià Salellas i Magret, conegut com a Tià, va ser una persona conseqüent durant tota la seva vida amb uns ideals, que van servir perquè realment tothom pogués "ser igual davant la llei". Per aquest motiu, en memòria d'en Tià, el 28 de maig comencen els actes de la tercera edició del Memorial Sebastià Salellas. Unes jornades de debat en què les entitats impulsores no tan sols organitzen un panegíric a la figura de Sebastià Salellas, sinó que pretenen que els aspectes que van marcar la vida de l'advocat gironí es converteixin en un punt de partida per a la

implicació de la població i la creació de debat. Curiosament, el temps ha fet que aquestes jornades de reflexió coincideixin amb el moment en què la població s'ha començat a rebel·lar i busca noves maneres d'organitzar-se. Durant tota la seva vida, Salellas va destacar pel seu compromís amb la justícia social, fet que el va portar a representar la defensa de diverses lluites com, per exemple, la de les detingudes del 1992, l'operació Estany o la denúncia contra la llei d'estrangeria i el tràfic d'immigrants.

Durant la seva trajectòria com a advocat, en Tià va exercir una defensa aferrissada dels drets de la població estrangera. Va reclamar i promoure unes garanties jurídiques justes per aquest col·lectiu i va criticar la llei d'estrangeria, a la qual va anomenar "tècnica cristiana de control social". En aquest darrer punt, Salellas no tan sols va criticar el contingut de la llei, sinó també la seva existència, perquè atemptava de manera inequívoca contra el dret de la població estrangera, ja que oferia un tracte desigual en matèries de drets fonamentals.

Seguint aquesta línia, per l'edició d'enguany, la comissió del Memorial i la Fundació Tià Salellas han escollit la temàtica de la immigració. Tenint en compte la situació d'instabilitat que viu la nostra societat actualment, no és

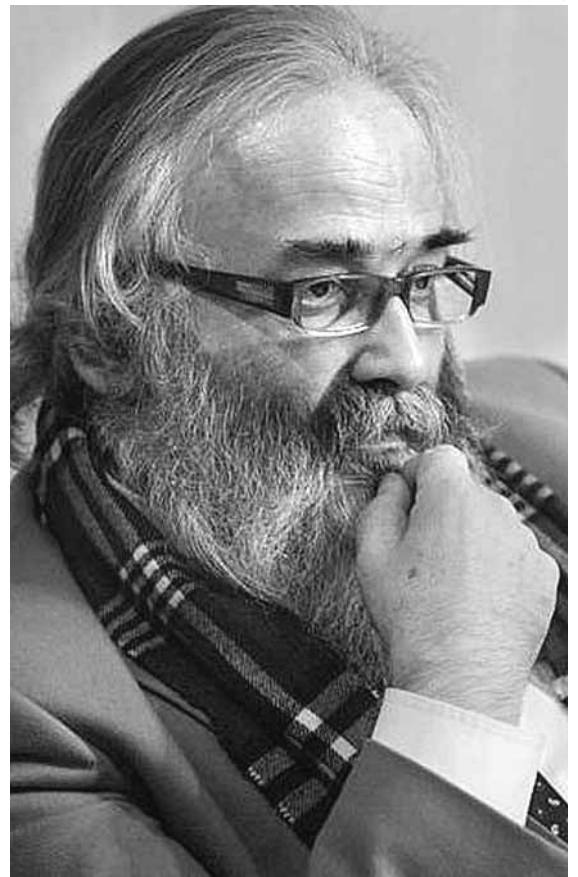
casual que les organitzadores hagin decidit oferir aquest espai de diàleg al voltant d'un dels col·lectius més afectats per la situació econòmica que vivim.

Els actes s'obriran amb una conferència titulada *Immigració, classe i racisme*, a càrrec de Raimundo Viejo Viñas i presentada per la Mesa Cívica, que ha estat el col·lectiu que ha dut a terme diverses accions a Salt en el marc de la campanya Salt antiracista. Durant les jornades, que s'allargaran fins el 4 de juny, també s'ha previst una taula rodona, sota el títol *Dones d'arreu, una oportunitat per a la transformació social*, i un debat sobre immigració i mitjans de comunicació.

"Després de més de vint segles de progrés, encara tractem els nostres metecs pobres si fa o no fa com els antics grecs"

Els metecs, en Tià Salellas i l'actualitat

Tot seguit, reproduïm un petit fragment del pensament d'en Tià Salellas: "(...) Metecs. Malgrat que no és una paraula gaire utilitzada (no és senzill trobar-la als diccionaris), la faig servir en lloc de la políticament correcta: estrangers. Els metecs, *metoikos*, eren els estrangers a l'antiga societat grega. Grècia, coneguda com el bressol de la democràcia, els

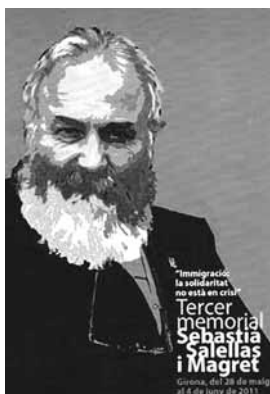
ARXIU

negava el pa i la sal de la ciutadania, la participació en el govern local, el vot. Es permetia la seva presència bàsicament per raons econòmiques, però els metecs eren ciutadans de segona, sense drets, com els esclaus. La democràcia -literalment, govern del poble- sempre ha estat, però, el poder organitzat de la classe dominant, que finalment ha imposat les regles del joc democràtic. Això explicaria perquè la democràcia filla de la burgesia ha negat el vot als obrers sense propietats fins ben entrada la segona Revolució Industrial. O que, encara, Condorcet, el 1790 (*Sobre l'admissió de les dones en el dret de la ciutad*), afirmi: 'O cap membre de la raça humana posseeix veritables drets o tots tenim els mateixos; qui vota en contra dels drets de l'altre, sigui quina sigui la seva religió, el color de la seva pell o el seu sexe, està abjurant dels seus'. Per cert, convé recordar que no va ser fins la II República, prop de 150 anys després, que es va conquerir el dret de vot de les dones a l'Estat espanyol. Avui, diuen que tenim la gran sort de viure en un règim democràtic. Però, després de més de vint segles de progrés de la Història, encara tractem els nostres metecs pobres si fa o no fa com els antics grecs. Som tan cultes i avançats que fins i tot fem la guerra i envaïm i ocupem països

per restablir les llibertats democràtiques arreu, però mirem cap a l'altre costat quan se'ns demanen les raons per les quals es nega el sufragi universal i es mantenen centenars de milers de metecs sense drets...".

Amb aquestes paraules, escrites des de Salt (el Gironès) ara fa vuit anys, arran d'unes altres eleccions municipals -més o menys tan democràtiques com aquestes d'avui-, acomplia un compromís amb en Tià Salellas, relacionat amb la campanya pel dret universal de vot de les persones immigrades, en el marc de la igualtat de drets que reivindicàvem per diferents camins des de fa més de vint anys la gent de l'associació GRAMC. Quan li vam regalar el retall de revista on van ser publicades dedicat, en Tià ens va dir: "Està bé, però hem de treure les paraules al carrer, al cor i les consciències de la gent del carrer; i hem de continuar la lluita fins a fer-les innecessàries...".

Uns anys després, aquell advocat de les causes pendents ens va deixar. Però, si escolteu amb atenció, la seva memòria torna a cridar al costat dels metecs, homes i dones d'aquí i d'arreu per alguna raó estrangers del sistema, a totes les places que aquests dies parlen -esperançades- de drets, de somnis i de revolucions necessàries...

Immigració, la solidaritat no està en crisi
Tercer Memorial Sebastià Salellas i Magret
Guanyador del 18 de maig
el 4 de juny de 2011.

LIBRE/DOCUMENTAL

Trencar el silenci imposat pel franquisme

L'associació Cultura i Memòria Antifeixista Mai Més! ha elaborat un treball que se centra en la guerra civil i la repressió feixista a Ripollet i que rescata testimonis que fins ara no havien parlat

Margarida Ustrell, a l'escola ja unificada per a nens i nenes durant la II República

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

El treball de Mai Més!, format per un llibre i dos DVD (un documental i un vídeo que recull les entrevistes en profunditat de testimonis), rescata de l'oblit el que va passar a Ripollet durant la guerra civil i la repressió patida durant el primer franquisme i ha comptat amb la participació de quinze testimonis i amb la col·laboració d'un total de 37 persones, entitats i centres educatius. *Les Cares de la Guerra. Testimonis de la guerra civil i la repressió a Ripollet* ha comportat una feina d'investigació que s'ha allargat dos anys i ha guanyat el III Premi d'Investigació Local El Fil de la Memòria, que atorga Ema Publicacions.

El llibre documental, signat per David Fontanals i Marc Padró, comença pel Ripollet d'abans de la guerra, passa pels canvis que va comportar la Segona República i la revolució social, recull els desastres i la lluita del conflicte bèl·lic i acaba detallant, amb noms i cognoms, la repressió franquista i la gana patida per la població fins els anys 50. Es tracta del primer documental protagonitzat per ripolletencs i ripolletenques i ofereix imatges i fotografies que mai no han aparegut públicament. *Les Cares de la Guerra*, per tant, és un treball que es converteix en un document importantíssim per recuperar la memòria històrica d'aquesta

població del Vallès Occidental i per trencar la por i la cultura política imposada pel franquisme, és a dir, el silenci. En aquest sentit, els mateixos autors afirmen: "Encara duen incorporada l'autocensura i la por de 'què diran els altres', la por d'expressar públicament els sentiments i segons quines opinions, o simplement l'explicació de fets com els que ens han silenciat".

Les Cares de la Guerra ens permet conèixer què va passar a Ripollet durant l'aixecament anarquista del 9 de gener de 1933; que la gent *desafecta al règim* es va veure obligada a reconstruir l'església cremada durant la guerra; que entre el 1936 i el 1937 es van registrar setze execucions; que els membres de la CNT-FAI van abandonar els seus càrrecs a l'Ajuntament per marxar al front; que uns 80 homes van ser allistats a la Lleva del Biberó; que els mercenaris i els soldats italians i marroquins de Franco es van dedicar al pillatge; que dues ripolletenques i vuit ripolletencs van ser executats durant la postguerra, o que cinc persones del municipi van morir als camps nazis.

La repressió feixista i el que va passar durant la guerra que es va allargar entre el 1936 i el 1939 és l'eix d'aquest treball, però Fontanals i Padró també han volgut recollir el dia a dia i la vida quotidiana de la gent després de la desolació del conflicte. En aquest sentit, les veus recollides afirmen que, abans de la guerra, no hi havia

LES CARES DE LA GUERRA
TESTIMONIS DE LA GUERRA CIVIL I LA REPRESSIÓ A RIPOlLET
DAVID FONTANALS I MARC PADRÓ

Les Cares de la Guerra.
Testimonis de la guerra civil i la repressió a Ripollet

Un llibre i dos DVD.
Mai Més! i David Fontanals i Marc Padró.
Ema Publicacions, *El fil de la memòria* (abril de 2011).

gana a Ripollet, però que, després, sí que se'n passava. Els autors, que han trencat la por amb aquest treball, demanen l'aplicació de "regles jurídiques que duguin a condemnar per a tots aquells que han escapat immunes i han fet perpetuar el silenci sobre els fets que van succeir".

CINEMA

Memòria i ficció en clau femenina

La Mostra de Films de Dones difon autores consagrades i proposades a descobrir

Fotograma de 'Genpin', de Naomi Kawase

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Un any més, se celebra la Mostra Internacional de Films de Dones de Barcelona a diversos espais de la ciutat. El gruix de les projeccions tindrà lloc a la Filmoteca de Catalunya i l'Espai Bonnemaison, mentre que el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona acollirà dues activitats complementàries. El certamen se celebrarà entre els dies 26 de maig i 5 de juny.

A la programació, domina –de nou– la creació emergent i quasi secreta. Però, com és habitual, la mostra també exhibeix films de realitzadores ja consagrades. La secció *Panorama Ficcions* acull un passi del Premi del Públic del passat festival d'autor. *Meek's Cutoff*, de Kelly Reichardt (*Wendy & Lucy*) és un *western* contemplatiu que no sols suggereix reflexions sobre la convivència entre gèneres sexuals, sinó que també retrata una por a l'altre (al film, el natiu americà) ben vigent en els temps de la mal anomenada guerra contra el terrorisme i mentre la Unió Europea fortifica les fronteres.

Dins la mateixa secció, també es projectaran *L'estranya* i *Elisa K*. La primera va ser l'aposta austríaca a la darrera convocatòria dels Òscar, un drama sobre el masclisme cultural protagonitzat per una dona turca que fuig amb el seu fill a Alemanya i ha de decidir si renuncia a la família on va créixer. La catalana *Elisa K*. és un relat atípic, en dues parts estèticament molt diferenciades, d'un abús sexual i del record d'aquest.

Clàssiques i contemporànies

A la secció *Clàssiques*, es recupera *News from home*, un testimoni visual de l'estada a Nova York, a finals dels anys 70, de l'emblemà-

tica realitzadora Chantal Akerman, un dels grans noms del cinema europeu posterior a les noves onades dels anys 60. La japonesa Naomi Kawase, coneguda internacionalment arran de *Shara* o *El bosque del luto*, aportarà el documental recent *Genpin*, que reflexiona sobre l'enllumenament, la vida i la mort. I d'Ulrike Ottinger, es projectarà *La imatge de Dorian Gray a la premsa groga* i el migmetratge de 2009 *Still moving*.

Fora de la secció *Clàssiques*, s'oferirà un cicle d'una pionera del documentalisme en femení a la Itàlia de postguerra, Cecilia Mangini. Se'n difondran vuit títols, entre ells, *A les armes, som feixistes*, que investiga el brou de cultiu i, també, la pervivència de l'imaginari feixista a la Itàlia d'abans i després de Musolini.

Propostes 'underground'

A partir d'aquí, dominen les propostes *underground*, allunyades de les convencions del cinema més industrial. Deixant de banda *Curts en Femení* i *Panorama Documental*, seccions basades en la durada i el gènere de les propostes incloses, brillen els cicles temàtics. Com un cicle de peces experimentals de la *new wave* novaiorquesa (acompanyades d'un documental que fa balanç del moviment), les mirades a les pràctiques i les identitats sexuals d'*El sexe dels àngels* i els capbussaments en la història personal i col·lectiva a *Militàncies de la memòria*. En aquest últim apartat, molt nombrosos, hi caben des de reivindicacions obreres (la gallega *Doli, doli, doli... coas conserveiras. Rexistro de traballo*) fins a filmacions clandestines de l'Egipte previ a la revolució de 2011 (*Mamnou*). La programació completa d'aquesta mostra de cinema es pot consultar a la web www.mostrafilmsdones.cat.

, expressions

MÚSICA

“Hem posat fi al dol del Kitsch 10 i estem en actiu”

Els integrants de la banda de Banyoles les han vistes i passades de tots colors per empènyer muntanya amunt un projecte que supera els 25 anys

MARIA MATEU

D'esquerra a dreta: Jordi Ferreras, Lluís Costabella, David Zamora i Joan Pairó

Roger Bonastre
expressions@setmanaridirecta.info

Germanastres bastards dels seus coetanis de l'anomenat Rock Català, els banyolins Kitsch les han vistes i passades de tots colors -"sang, suor i llàgrimes"- per empènyer muntanya amunt un projecte artístic que ja supera el quart de segle.

Autors de cançons com "Presó Mental", "Confessió", "Oceà" o "Testament" -entre d'altres peces que tota seguidora de la música popular en català hauria de conèixer-, en Lluís Costabella i en Joan Pairó, acompanyats del guitarrista David Zamora, s'expliquen amb l'honestat desacomplexada que atorguen els anys: "A hores d'ara, que algú es descarregui les nostres cançons i les valori ja és el màxim reconeixement, que pagui diners ja és secundari".

Després del que va ser concebut com el seu treball de comiat -el magnífic *Kitsch 10-*, el grup s'ha refet per enèsima vegada i mira endavant amb nous reptes a l'horitzó. "Hem posat fi al dol del *Kitsch 10* i estem en actiu; ja estant interint coses. Hi ha una tranquil·litat, una sorpresa i una alegria".

Ateses les dificultats de "conciliar la vida artística amb la laboral i la familiar", el grup assenyalava que ja no tornaran "a fer un disc en format convencional", ja que no tenen temps. Tot i això, però, deixen la porta oberta a petits (o no tant!) projectes. "Ja ens bull el cap, ja tenim neguit", asseguren.

Una prova d'aquest neguit la trobem a *Mala Idea*, un nou single del grup que els ha despertat "les ganes de fer coses", un treball que arriba acompanyat de la també inèdita "Col-lapse", peça dedicada als desapareguts Casual, grup artísticament afí als de Banyoles: "Ens quedem una mica sols en aquest espectre musical".

De fet, la proposta de Kitsch mai no ha estat de consum majoritari, ben al contrari, ja que no són gent "massa sociable". Sortosament, sí que ho són les seves seguidores. Costabella creu que són "gent de mal seient, gent inquieta" que els busca i els troba; gent "molt activa a les xarxes socials" que es mobilitza "com una petita gran família" cada cop que s'anuncien nous concerts. No debades, és ben sabut que les actuacions de Kitsch són descàrregues d'alt voltatge úniques al

nostre país, ja que el grup afirma: "Som punks, anem a matar dimonis". En aquest sentit, malgrat el seu aparent aïllament, els agrada molt "treballar en equip" i les col·laboracions amb artistes -sobretot del món audiovisual- han estat i són una constant. "Ens agrada la gent que protesta, que té idees pròpies, que és desigual, que no és uniforme".

De projectes de futur, en tenen. Alguns fins i tot són ben propers, però, a banda de l'enregistrament d'un nou videoclip per a *Mala Idea*, de moment, no en volen parlar per respectar la dinàmica dels esdeveniments: "Tenim una mística, funcionem per símbols".

Finalment, pel que fa als grups que triomfen a l'escena actual de la música popular en català, la consideren "música molt innocent, per a tots els públics, que no fa mal, per posar al cotxe, per entretenir; són gent molt comunicativa i que ho fa molt bé". És prou clar que, adés i ara, les figures de Kitsch són d'un altre paner: "Nosaltres anem per una altre cantó. La nostra vida no és ensucrada, no és de colors, no és entreteniment ni entretenir ningú".

CAMPANYES

L'Ateneu 'el Centre' de Caldes de Montbui reobre les portes

L'històric espai democràtic i progressista torna a obrir la seu social amb un nou aspecte i un projecte associatiu renovat

JONATAN DELAMO BANYUES

Espai social de l'Ateneu 'el Centre' de Caldes de Montbui

Arnau Galí i Montiel
expressions@setmanaridirecta.info

Després d'un any de feina per reorganitzar l'entitat a partir d'una diagnosi interna i sense aturar l'activitat, el 27 de maig es reobrirà l'equipament amb un cafè cultural per les seves associades i diferents sales perquè les seccions del Centre puguin continuar desenvolupant la seves tasques.

Durant el cap de setmana del 27, 28 i 29 de maig, les entitats i seccions adherides al Centre participaran de la reobertura amb diverses activitats per donar-se a conèixer. Els actes començaran el 27 de maig amb la presentació del projecte social i acabaran el 29 de maig amb un espectacle d'humor musical.

L'Ateneu *el Centre* és una entitat fundada l'any 1865 a Caldes de Montbui per les classes populars, en el bressol del moviment ateneuístic de caire humanista de finals del segle XIX, amb l'objectiu de formar lliurepensadores per transformar una realitat injusta. Actual-

ment, el Centre té el compromís de continuar amb la mateixa tasca mirant cap al segle XXI. En formen part fins a deu seccions, des d'una cooperativa de consumidors, un grup de dinamització juvenil o un col·lectiu de divulgació del programari lliure fins a una coral formada a partir dels plantejaments d'Anselm Clavé, un concurs de teatre amateur, el club d'escacs del poble, una cobla o un grup de teatre.

A més, a partir de la reobertura de la seu social, l'equipament comptarà amb el cafè cultural del Centre, un espai que aposta per una oferta de productes de proximitat i de qualitat i amb una programació cultural estable per a totes les edats. El cafè estarà obert a totes les persones de dimarts a diumenge a partir de les 3 de la tarda.

+ INFO

www.ateneuelcentre.blogspot.com

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge

assessorament constitució ajuts i subvencions formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
C/ Premià, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Terra d'escudella
www.tdk.cat

Moltes gràcies!
CUP

C/ Premià, 20 baixes. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

productes de la terra!

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

disco 100

C/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

MÚSICA

Desafiar el món artístic

El festival musical titulat 'Per a què serveixen els artistes?' reflexiona sobre la distància entre artistes i realitat

'Spectacular', de Forced Entertainment, reflexiona sobre el paper de l'artista a la societat

Per a què serveixen els artistes? El centre d'agitació cultural Conservas torna a la càrrega amb l'interrogant provocatiu que persegueixen des de fa temps i que encara no han resolt. Durant dos dies, el 27 i el 28 de maig i en un context idoni per descarregar tota l'artilleria artística sobre la política, el CCCB acollirà de nou aquest festival sota la direcció de l'activista cultural italo-barcelonina Simona Levi.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Tres espectacles amb petits tastos de diferents gèneres artístics configuren l'edició d'enguany. La primera proposta, el passi del curmetratge *La Simetria*, de Julio Wollovits, interpretada per Eduard Fernández i Francesc Garrido, sota la producció d'Inma Ibáñez. La segona, els dos concerts de V de Amor, el grup de rock experimental barceloní, que compta amb Agnès de Amor a la veu i als crítics fent unes versions bastant ràpides de les cançons d'amor embafadores de tota la vida. La tercera, la perla del festival, la proposta *Spectacular* de la companyia d'activistes culturals anglesos Forced Entertainment.

Engolides pel sistema

Vivim en un món on les persones artistes sempre parlen d'elles mateixes sense connexió amb la realitat. Aquest és el punt de partida, sense embuts, del qual parteix Simona Levi a l'hora de definir el festival. La seva reflexió

continua i ens indica que el món artístic ha estat engolida pel sistema i s'ha allunyat de la realitat cada vegada més. Si es traspasa al context actual d'acampades, Levi també assenyalava que, a plaça Catalunya, només hi ha vist algunes cares i, per tant, reforça la seva opinió que hi ha massa desconexió entre el que passa socialment, la realitat i l'estratosfera on viuen la majoria d'artistes. La dinàmica, sens dubte, s'ha de capgirar i aquest és el leitmotiv del festival.

Per a què serveixen els artistes? És l'evolució del festival INnMotion. Segons Levi, INnMotion va ser un dels primers festivals que va portar la provocació artística a l'escenari barceloní a principis de l'any 2000. Un model que, amb els anys, s'ha copiat, multiplicat, sobreutilitzat i gairebé esgotat. Per això mateix, aquesta proposta planteja la ruptura amb la rutina, la cerca de nous models i l'obertura de vies de creativitat i implicació artística en la transformació social.

Conservas presenta
Per a què serveixen els artistes?2

Per a què serveixen els artistes? 2

27 i 28 de maig.
De 20 a 23h.
CCCB - Barcelona.
Entrada: 7 euros.
Més info: <http://conservas.tk/festivals/xqsa/>.

'Spectacular' i la consciència artística

"L'art ha de desafiar, provocar i qüestionar". D'aquesta manera, el director d'*Spectacular*, Tim Etchells, presenta aquesta peça de petit format amb dues persones a l'escenari: la mort i una actriu agònica. Un espectacle on es trenquen les fronteres entre el teatre, la comèdia i el *live art* de la mà d'aquesta companyia britànica integrada per sis persones i pionera de l'art experimental. El resultat, un joc amb les expectatives del públic i una mostra cínica del paper que juga actualment el col·lectiu artístic en el pla social. I el convenciment màxim de la companyia que "les arts són importants perquè canvien vides".

ZONA LLIURE

CULTURA POPULAR

Bestiari imaginari

Ignasi Morgades Gutiérrez
expressio@setmanaridirecta.info

S'acosta l'estiu i legions de bèsties revifren després dels mesos de fred; els carrers i les places prenen vida i el calendari s'omple de festes que fan reaparèixer una fauna peculiar desapareguda durant el curs de l'any. Les celebracions del Corpus, cercaviles i correfocs desperten una sèrie d'animals i monstres, a vegades innocents i altres realment perillosos, ja sigui en el sentit narratiu de les llegendes que els expliquen o en el sentit literal, pels cops que les carcasses etziben i que, ocasionalment, han comportat desgràcies personals.

El nostre país és ric en un bestiari mitològic no codificat que diverses vegades ha estat a punt d'extingir-se, per l'intent de fer desaparèixer antics cultes zoològics o pel desinterès col·lectiu pel seu significat. Aquest darrer ha estat el principal motiu del sentit asèptic que han adquirit algunes criatures que han perdut la seva ànima, narrada en rondalles diverses, sortosament recollides a diversos volums i que, molt sovint, representava qualitats admirades o les pors més profundes de l'ésser humà. El bestiari tradicional no sempre té

unes arrels mil·lenàries, fossilitzades; aquest s'ha anat creant i reinventant en diverses etapes segons les necessitats de l'imaginari col·lectiu, a través dels valors i d'elements volguts (com els nans i gegants) o rebutjats (com els dracs o les tarasques) per diferents motius segons cada lloc i cada temps, responant als desitjos populars i a la ideologia hegemònica, estenen influència autòctona o adquirint criatures al·lòctones i en una fusió constant.

Durant les últimes dècades, s'han donat dos fenòmens interessants per a la recuperació d'aquesta fauna especial. D'una banda, la recuperació i la restauració d'antigues bèsties i, de l'altra, la creació de nous monstres i animals amb un nou discurs mític a partir dels fets, més o menys llunyans, del nostre temps.

Igual que passa amb la fauna real, l'estatus de protecció i reconeixement pot ajudar a tirar endavant espècies amenaçades, però el bestiari popular es reproduïx per uns canals no sexuals, no biològics, i requereix del coneixement i la il·lusió de tothom. Les criatures imaginàries només poden sobreviure si plasmen les angoixes i els anhels de la nostra època.

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 26 de maig

Diàlegs Antiracistes: 'La dona com a motor de la transformació social'

19h a 21h Pròleg. Llibreria de Dones C. Sant Pere més Alt, 46, Cuitat Vella. Debat centrat en la dona, en el seu paper com a transformadora social i com a conciliadora i, també, en el cas de les dones immigrades o pertanyent a minories, moltes vegades, com a víctima d'una discriminació triple: com a dona, com a immigrada (o gitana, musulmana, etc.) i com a treballadora.

A càrrec de les ponents Bombo Ndir (de la coordinadora d'entitats senegaleses de Catalunya), que ens aportarà l'experiència de la dona africana a Catalunya i el paper de la dona en l'associacionisme; Xantal Genovart (de Dones Musulmanes de Catalunya), que ens parlarà del significat de la religió en la convivència i en el dia a dia de la nostra societat, i Marisol Chávez (de SOS Racisme Catalunya), amb qui conversarem sobre les dones que viuen l'experiència migratòria, el llarg camí des de l'Amèrica Llatina fins a Barcelona.

Organitza: SOS Racisme

Més informació: www.sosracisme.org

Dijous 26 de maig

Trobada i xerrada:**'La resposta islandesa a la crisi'**

20h Ateneu Popular 9 Barris

C. Portlligat, 11-15.

Una explicació del que ha passat a la petita illa del nord d'Europa. La població islandesa ha decidit no pagar els deutes dels seus bancs i passar comptes amb les persones que han dut el país a la bancarrota. Tot això, mitjançant diversos referèndums, una reforma de la constitució i la voluntat explícita de renovar totes les estructures polítiques. La xerrada serà a càrrec de la periodista Angela Precht.

Organitza: Ateneu Popular 9 Barris

Més informació: www.ateneu9b.net

Divendres 27 de maig

Seminari del CEMS: 'Moviments**Festes de Primavera de Sant Andreu****SANT ANDREU DEL PALOMAR, BARCELONA, 27, 28 i 29 de maig****DIVENDRES 27 de maig:** 18:30

Animació Infantil. 20:30 Cercatascques de La Bastonera de Sant Andreu. Inici a la plaça Orfila i final a Can Fabra, passant per diversos espais.. 21h Botifarrada ecològica a càrrec de L'Harmonia. 22h Concert pel Projecte Jordània a càrrec d'Esplais pel món amb: Primitive Shakers i DJ Jàumix

DISSABTE 28 de maig: 11:30 Mostra

de parades d'entitats i col·lectius.

11:30 Cercavila de Trabucaires pels

carrers del barri. 12h Taller d'elabo-

ració de pa a càrrec d'El Borró. 12h Visita guiada al recinte de la Fabra i Coats, a càrrec

dels Amics de la Fabra i Coats. Inici, puntual, a la porta del carrer Sant Adrià.. 12h

Actuació de l'Esbart Mare Nostrum. 13h Tallers i jocs tradicionals a càrrec de la Cia. La

Gralla. 17h Cinefòrum a càrrec del Col·lectiu Cultural de Cinema Popular. Projectió del

documental *Comprar, usar i tirar* (obsolescència programada), amb la presència de la

directora. A l'AVV de Sant Andreu.. 17:30 Cercavila a càrrec de les colles geganteres:

Germadat de Trabucaires, Geganters i Grallers de Sant Andreu, AMPA Mestre Gibert,

AMPA Can Fabra, AMPA Turó Blau, AMPA Eulàlia Bota. Grups de percussió: Timbalers

de Sant Andreu, Sambandreu, Grallakatú per diversos carrers del barri.. 18:30 Teatre a

càrrec de la Cia. No'm tapis!: *Sant Jordi: La veritable història*. 19:30 Espectacle *La**dansa de la solidaritat*, a càrrec de nenes i nens de l'escola Mestre Gibert. 23h Concertde L'Harmonia amb les actuacions de Cranc, Jaleo Real i l'Orquestra salsera *La Swing*.

23:45h Actuacions de colles de diables: Diables de Sant Andreu, La Satànica de Sant

Andreu, Trinifoc.

DIUMENGE 29 de maig: 11:30 Diada Castellera amb la participació de la Colla Caste-

llera Jove de Barcelona, els Castellers de la Sagrada Família i els Castellers de Saba-

dell.. 13:30 Taller de country a càrrec de l'Associació d'Amics del Country de Sant

Andreu i la Sagrera. 17h Festes de la Primavera del AE Jaume I a la sala d'actes de

l'Escola Pegaso

Organitza: L'Harmonia

Més informació: <http://ateneuharmonia.blogspot.com/>**Socials i discurs periodístic: la protesta en la premsa de l'Estat espanyol'**

17h Universitat Pompeu Fabra-Campus

Ciudadella. Ed. Mercè Rodoreda Sala

23.103. C. Ramon Trias Fargas, 25.

Vuitè seminari del CEMS, a càrrec de

César Colorado, periodista i doctorat en

anàlisi del discurs i la protesta social.

Organitza: Centre d'Estudis sobre

Moviments Socials de l'Institut Univer-

sitari de Cultura

Més informació: www.upf.edu/iuc**organitza**

AGIO Flor de neu - AE Jaume I - Associació CEPJA
Cerdas, Associació Escursionista i Ecològica
Cooperació El Borró - Diables de Sant Andreu
Associació Cultural El Borró - Grallakatú
JOC Sant Andreu - La Xana de Sant Andreu
No'm tapis! - Paclumana de Sant Andreu - Sabandreu

Col·labora:
Ajuntament de Barcelona - Districte de Sant Andreu

participa

Amics de la Fabra i Coats
Associació de Veïns i Veïnes de Sant Andreu del Palomar
Associació Amics del Country Sant Andreu Espigas
AMPA Can Fabra - AMPA Eulàlia Bota
AMPA Mestre Gibert - AMPA Turó Blau
Colla Castellera Jove de Barcelona
Castellers de la Sagrada Família - Castellers de Sabadell
Col·lectiu Cultural de Cinema Popular
Esbart Mare Nostrum - Espais per nens
Germadat de Trabucaires, Geganters i Grallers
Nenes i nens de l'escola Mestre Gibert
La Satànica de Sant Andreu - Sambandreu
Timbalers de Sant Andreu - Trabucaires

Castellers de la Sagrada Família
L'Harmonia - El Borró - Paclumana de Sant Andreu
Diables de Sant Andreu - Almorosa Jove - Assemblea de Joves
Associació de Veïns i Veïnes de Sant Andreu de Palomar
Ateneu Lliure - Colla Jove de Castellers de Barcelona
La Satànica - Llibertat Seneca - AMPA Mestre Gibert
Pitons de Sant Andreu - Timbalers Sant Andreu

cada espai serà de 30 a 40 minuts aproximadament. Caldrà reservar l'assistència anticipadament a través del correu electrònic

eltatnet@yahoo.es

Organitza: Escola Lliure El Tatanet

Més informació: <http://eltatnet.blogspot.es/>

Divendres 27 de maig

Taula rodona: 'Barcelona-Mumbai.**Cooperació al desenvolupament en l'àmbit dels street children'**

19h Col·legi de Periodistes de Catalun-

ya

Rambla de Catalunya, 10, principal.

Amb motiu del desè aniversari de

l'Associació per a l'ajut dels nens del

carrer de l'Índia (AASARA), l'ONG ha

organitzat aquest acte, que serà moderat

pel periodista Martí Gironell. Es

debatrà sobre el model de cooperació

de les ONG participants -AASARA,

Amics de CCDT, Fundació ADA i Vita

Mundi-, que, amb seu a Barcelona i

gestionades per voluntariat, busquen

millorar les condicions de vida dels

street children de Mumbai canalitzant

el suport, gestionant tot tipus de

projectes de cooperació i difonent

aquesta realitat social a la societat

catalana.

La taula rodona és el primer acte d'una

sèrie d'activitats amb les quals AASA-

RA celebra que fa una dècada que

promou, finança i supervisa projectes

d'escolarització, acollida i salut per a

la mainada dels carrers, els suburbis i

les estacions de Mumbai. Moltes

d'aquestes criatures són víctimes de la

desestructuració familiar i la precarietat

econòmica o no tenen llar i estan

sotmeses a l'abandó i a l'explotació

infantil.

Organitza: AASARA - Associació per a

l'ajut dels nens del carrer de l'Índia

Més informació: www.aasara.org/ini-ci.html

Dissabte 28 de maig

Reunió Oberta de Teixidores

18h CSO La Gordíssima

C. Pons i Gallarza, 10.

Trobada per a dones amb l'objectiu de

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAREnvia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

El Tatanet, espai d'educació lliure a Sants, obre les portes a la **gent que vulgui fer pràctiques a escoles alternatives**.
Contacte: eltatnet@yahoo.es

El col·lectiu Reciclem- Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les **persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**.
Contacte: www.reutil.net

Necessitem gent que doni **un cop de mà en l'organització de la biblioteca del Punt d'Interacció amb Collserola de Can Masdeu**.
Escriu-nos! pic@moviments.net

La DIRECTA: **regalem una impressora HP deskjet 1280**. Impressions a color fins a DIN A3.
Contacte: 935 270 982, subscripcions@setmanaridirecta.info

S'ofereixen **gossos en adopció** per tancament de gossers. És urgent, poden sacrificar-los.
Contacte: Mónica, 629 278 238

Rumb a Gaza: **Segona Flota de la Llibertat**. **Necessitem suport i donacions** per tirar endavant el projecte el proper mes de maig.
Contacte: info@rumbogaza.org

> EL TEMPS**DIJOURS 26**

Falca anticiclònica, temperatures a l'alça. Calor d'estiu a les hores centrals del dia. Sense núvols, sense pluges.

DIVENDRES 27

La inestabilitat augmentarà a les comarques de muntanya. Tempestes curtes de mitja tarda que poden arribar a la costa.

DISSABTE 28

Tornarà l'ambient estable i assolellat, amb temperatures altre cop a l'alça. Caloreta i màniga curta arreu.

DIUMENGE 29

Més del mateix. Molt de sol i només alguns núvols a les comarques de Ponent durant la tarda.

DILLUNS 30

Augmentaran els núvols, especialment durant la tarda, amb tempestes fortes al Pirineu i el Prepirineu.

DIMARTS 31

Les tempestes poden arribar a més comarques, amb força al prelitoral i més dèbils a la tarda-vespre a punts del litoral.

compartir una estona divertida mentre aprenem a teixir
Més informació:
<http://lagordissima.wordpress.com/>
Organitza: CSO La Gordíssima

Dissabte 28 de maig
Concert Benèfic per la Mostra del Llibre Anarquista
20:30h El Brot de La Farinera del Clot Gran Via de les Corts Catalanes, 837. Concert punk benèfic per a la propera edició de la Mostra del Llibre Anarquista de Barcelona, que aquest any complirà el seu setè aniversari. La mostra, que tindrà lloc del 27 de juny al 3 de juliol, és una activitat anual que pretén potenciar un tipus de lectura, una idea i un pensament crític allunyat d'esquemes fixats, marges, reglamentacions i organitzacions concretes. Al concert, hi tocaran les bandes següents: Über (HC punk, Barcelona), Obediència (punk rock, Madrid), Las otras (punk, Barcelona)
Organitza: El Brot de la Farinera del Clot
Més informació: <http://elbrotbar.wordpress.com/>

MOSTRA DEL LLIBRE ANARQUISTA
BCN 14-20 JUNY '10
llibreanarquista.net

Diumenge 29 de maig
Mercat d'intercanvi
10-15h Poble Sec

Reobertura d'El Centre', ateneu democràtic i progressista

CALDES DE MONTBUI
27, 28 i 29 de maig

Divendres 27 de maig: 20h Reobertura de portes. 20:15h Benvinguda al projecte social El Centre, Ateneu democràtic i progressista. 20:30h Aperitiu al Cafè Cultural. 21h Sessió de música a càrrec de PDK. **Dissabte 28 de maig:** 10h Jocs gegants per a la mainada. 11h Torneig infantil d'escacs. 13h Concert vermut a càrrec del duet de jazz Condal i Riera. 17h Torneig obert d'escacs. 18:30h La pessigada del Rusc. Berenar a càrrec de la Cooperativa de consum ecològic *el Rusc*. 20:45h Final de la Champions League Barça - Manchester United. 23:30h Sessió de música a càrrec de TRIMENDIJS. **Diumenge 29 de maig:** 12h Concert a càrrec de la Còpia Thermalenca i presentació de la sardana d'el Centre. 14h Arrossada popular i sobretaula (tiquets anticipats al Cafè cultural del Centre). 19h Espectacle d'humor musicat a càrrec del grup Divide y Wenceslao

Més informació: www.ateneuelcentre.blogspot.com/
o a *Expressions* d'aquesta mateixa DIRECTA

C. Blai, entre Tapioles i Salvià.
Organitza: Trocasec
Més informació: trocasec@gmail.com

Diumenge 29 de maig
Taller de navegació per Internet anònima
11:30h PIC de Can Masdeu
Quan naveguem per Internet deixem rastres a tot arreu: a l'ordinador que fem servir, a les pàgines web que visitem, etc. Aquestes informacions permeten saber què fem i des de quina màquina ho fem. En aquest taller, aprendrem a utilitzar *Tor i Tails*, uns programes que permeten més anonimat en les nostres connexions a la xarxa (web, email i xat) i analitzarem les amenaces a la nostra intimitat quan naveguem per Internet.
Organitza: CSO Can Masdeu
Més informació: www.canmasdeu.net

27, 28 i 29 de maig
EL CENTRE
reobre les seves portes a Caldes!

DIVENDRES 27 de Maig
20:00h Reobertura de portes
20:15h Benvinguda al projecte social de Caldes: Democràtic i progressista
20:30h Aperitiu al Cafè Cultural
21:00h Sessió de música a càrrec de PDK

DISSABTE 28 de Maig
10:00h Jocs gegants per a la mainada
11:00h Torneig infantil d'escacs
13:00h Concert vermut a càrrec del duet de jazz Condal i Riera
17:00h Torneig obert d'escacs
18:30h La Pessigada del Rusc. Berenar a càrrec de la Cooperativa de Consum Ecològic el Rusc
20:45h Final de la Champions League Barça - Manchester United
23:30h Sessió de música a càrrec de TRIMENDIJS

DIUMENGE 29 de Maig
12:00h Concert a càrrec de la Còpia Thermalenca i presentació de la sardana del Centre
14:00h Arrossada popular i sobretaula (tiquets anticipats al Cafè cultural del Centre)
19:00h Espectacle d'humor musicat a càrrec del grup Divide y Wenceslao
"Introducció a servei lliure, socialisme i servei forat, cultura i servei pel·ligrós." Josep Àngels Clavé

EL CENTRE
ATENEU DEMOCRÀTIC I PROGRESSISTA
C. Blai, 25 - 08160 CALDES DE MONTBUI (BARCELONA)

FESTEJEM LA SOCIA
D'INTERCANVI

GRANOLLERS

Dijous 26 de maig
Concert de jazz Libas Traum Trio
21:30h Anònims
Ricomà, 57.
Dins el 21è Jazz Festival de Granollers, amb Liba Villavecchia als saxos, Paul Stouthamer al violoncel i Caspar St. Charles a la bateria.
Organitza: Anònims
Més informació: www.granollers.cat

Divendres 27 de maig
Presentació del llibre 'Si te'n vas no tornis' (Edicions El Jonc)
19h Anònims
C. Ricomà, 57.
Amb l'autor del llibre Rolando d'Alessandro.
Escrit amb voluntat autobiogràfica, *Si te'n vas no tornis* narra el trajecte vital i polític d'un jove militant d'esqueres

italià que, acusat injustament d'haver comès un crim comú, es veu obligat a dur la vida d'un nòmada desarrelat i sense papers durant més de 30 anys. En el transcurs d'aquests anys, recorre mitja Europa a la recerca d'una nova identitat i un futur, tot evitant caure de nou a les mans de l'aparell judicial italià.

Al mateix temps, el llibre és un repàs a través de les experiències viscudes en primera persona d'alguns dels episodis més convulsos de la història recent europea, narrats des de la participació de l'autor en alguns dels moviments d'esquerra revolucionària més actius que, d'ençà de la dècada dels 70, van sacsejar la vida política italiana, la francesa i també la catalana, a la recerca d'un món sense explotades ni explotadores.
Organitza: Anònims

SANT CUGAT

Diumenge 29 de maig
Mercat de segona mà
11-14h Casal de Mira-Sol C. Mallorca, 42.
Organitza: Mercat Récup
Més informació: mercat.recup@gmail.com

VALÈNCIA

Dissabte 28 de maig
Seminari Internacional contra l'espoliació de territoris
19h-22h Col·legi Major Rector Paset Plaça Forn de Sant Nicolau, 4.

Diumenge 29 de maig
Seminari Internacional contra l'espoliació de territoris
10-22h Ca Revolta C. Santa Teresa, 10.
Organitza: Coordinació Valenciana de Solidaritat amb Colòmbia, Abya Yala, ACSUD-Las Segovias, BEA, Ecologistes en Acció, Entrepobles, Sodepau-PV, València Solidària, Xarxa de Solidaritat amb Palestina, Socialisme 21.
Més informació: <http://culturarpaset.wordpress.com/>

Dissabte 28 de maig, COLLSEROLA Sant Pasqual 'Bailón' Vallvidrera està de festa

Caminada popular-infantil des de Vallvidrera fins a Kan Pasqual. 11h Plaça del funicular. FGC Vallvidrera superior. Al migdia, concurs de fideuà o de paella. En grup i cal portar cadascú els seus ingredients. Després de dinar, cigalons al sol. Sobretaula rodona sobre el moviment del 15M i les sinergies sorgides arran de les acampades. 22h Nit de cabaret: *Esto no és el Moli-no*. 24h Concert amb G de Gato (rumba-punk), Buenas Costumbres (son cubano-ska) i els PD's Ricky Ricardo, Residents i Balkanic.

CSO Kan Pasqual. Carretera de Vallvidrera a Molins de Rei, km 8. Cal anar a la parada Les Planes dels FGC i seguir el camí marcat amb pastanagues (també pots agafar el bus de barri núm. 118 fins al final).

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA
Dijous 26 de maig
18h **CONCENTRACIÓ DE LA COMUNITAT UNIVERSITÀRIA A LA PLAÇA SANT JAUME**
Convoca: Assemblea de la plaça Catalunya
20h **PLAÇA SALVADOR ALLENDE, ASSEMBLEA DE VALLCARCA-COLL-TAXONERA-PENITENTS DE SUPORT A L'ACAMPADA DE BARCELONA**

Divendres 27 de maig
17h Plaça Colom de Barcelona
Manifestació del sector sanitari contra les retallades
Convoca: Indignados!

VILANOVA I LA GELTRÚ
Manifestació Antifeixista
20h Plaça de les Neus
Convoca: El Garraf contra el feixisme i el racisme

BARCELONA
Dissabte 28 de maig
Assemblea de barris i pobles sobre les acampades
12h Plaça Catalunya
Convoca: Comissió d'Extensió de l'Acampada BCN

